

Namık Ant Benson

- şiirler -

Yayın Tarihi:

13.03.2026

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kùltür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Namık Ant Benson

30 Ekim 1969 tarihinde İSTANBUL'da doğdu. İlk ve orta dereceli tahsilini İSTANBUL'da tamamladı. Lise'yi Kadıköy Akşam Ticaret Lisesinde, Üniversite'yi Eskişehir ANADOLU Üniversitesinde bitirdi. Bitirdiği bölümler Büro Yönetimi, İşletme ve Emlak ve Emlak Yönetimidir. TSK'nde VHKİ olarak görev yaparken geçirdiği trafik kazası sonucu kendi isteği ile emekli olmuş, kendisini edebiyata, bilhassa şiirlere ve kitaplara yöneltmiş, deneme şiirler, deneme kitaplar çıkartmak hazırlığındadır.

Adam Gibi Sevmek

Ben seni
göğsüme yasladım,
millete anlatmadım.
Sevdim,
adam gibi sevdim,
oynamadım.

Sen tebessümü seçtin,
ben susmayı.
Sen kalabalıkları,
ben geceleri.
Aynı hikâyede
farklı kaderlerle
oynadın.

Ben seni
bir ihtimal diye sevmedim.
Yol yaptım,
ömür koydum önüne.
Sen dönüp bakmadın,
ben yine de
arkandan konuşmadım.

Yandım.
Ama külümü
eline vermedim.
İçtim geceleri,
lakin seni
ucuz masalarda
harcamadım.

Herkes seviyor gibi yapar,
ben gerçekten sevdim.
Herkes giderken bağırır,
ben giderken
içime gömdüm.

Şimdi sorarlarsa
"Ne kaldı?" diye,
adını söylerim.
Bir de şunu eklerim:
Seven çoktu,
adam gibi seven
bir ben kaldı
bu diyarda.

Namık Ant Benson

Adınla Yanmak (allah c.c)

Rüzgarın sesi, adını fısıldar,
Deniz dalgaları kalbimde çarpar,
Her yıldız senin yolunu gösterir,
Her gece adınla aydınlanır karanlıklar.

Sevda denilen his, seninle anlam bulur,
Hiç bitmeyen bir aşk gibi,
Zaman bile durur, nefesim adınla dolarken,
Senin huzurunda erir tüm korkular, tüm yalnızlıklar.

Kalbim, ellerim, dudaklarım...
Hepsi sana döner, sana akar,
Senin adınla başlar her şey,
Senin adınla biter her hüzün, her sızı.

Namık Ant Benson

Ağabeyim Cemal Ergun'a

Söndü bir yıldız bu akşam, karardı gönül şeb-i târ
Ergun Nuralp göçtü, kaldı sinede bin inkisâr

Ağabeydi; dağ gibi ydi, ardımda duran siper
Şimdi rüzgâr esse ürker, yetim kalır her diyâr

Bir naşîhatti sözü, bir merhemdi varlığı
Yokluğun en ağır dertmiş, anladım ey baht-ı zâr

Fânî imiş bu cihân, kim tutmuş ki daim kalsın
Hükm-i Hak'tır bu firâk, neylesin sabr u karâr

Ardında gözyaşı kaldı, ardında hayr u du`â
İsmin anıldıkça titrer dudaklarda istiğfâr

Ey giden ağabeyim, bil ki unutulmaz adın
Her Fâtiha bir selâmdır sana yollanan nigâr

Yâ Rab, rahmetine gark et Ergun Nuralp kulunu
Kabirini nûr ile doldur, menzili olsun bahâr

Namık Ant Benson

Ağabeyim Faruk Akın'a

Kırıldı bir ulu çınar bu bahâr-ı ömr içinde
Faruk Akın göçtü, kaldık biz yetim-i gam içinde

Ağabeydi; sığınaktı rüzgâr esse gönlüme
Adı anıldıkça titrer kalbim hâlâ sinede

Bir bakışı bin tesellî, bir sözü derman idi
Şimdi suskunluk oturur her köşede, her evde

Fânî dünya aldı senden emaneti vaktince
Ne çâre, hükm-i İlâhî yazılıymış levhada

Ardında gözyaşı kaldı, ardında duâ ve ah
Yürüdün sen Hakk'a doğru, biz kaldık bu hicrânda

Ey giden ağabeyim, bil: unutulmaz adın
Her Fâtîha bir selâmdır sana arş-ı a'lâda

Yâ Rab, rahmetinle sar Faruk Akın kulunu
Kabirini nûr eyle, mekânı cennet ola ukbâda

Namık Ant Benson

Ağabeyim İbrahim Haluk'a

Göçtü bu fânî cihândan bir emîn yâr-ı vefâ
İbrahim Haluk idi adı, özü sabr u safâ

Ağabeydi; gölgesinde büyürdü gönlüm rahat
Şimdi sensiz her nefesim yüklü ah u ibtilâ

Bir bakışı yol gösterir, bir sözü sükûn idi
Sessiz kaldı hâne şimdi, sustu meclis, sustu râ

Fanî dünya aldı senden emânet vakt-i kader
Ne çâre, yazılmış bu hicrân levh-i kazâ

Ardında evlâd gibi kardeşin kaldı yetîm
Duâ oldu her kelâmım, gözyaşım oldu duâ

Ey giden ağabeyim, bil unutulmaz adın
Her Fâtîha bir kandildir sana arş-ı a'lâ

Yâ Rab, rahmetinle sar İbrahim Haluk kulunu
Kabirini pür-nûr eyle, mekânı cennet ola

Namık Ant Benson

Ağıt-ı Mustafa Kemal

Gitti cihândan bir güneş, karardı rûzigâr,
Yetim kaldı vatan, sustu ufuklar, dağlar ağlar.

Bir ad idi umut diye çağrılan her seherde,
Şimdi o adla titrer taş, toprak, deniz, diyar.

Kükremişti bir aslan gibi zindan-ı kaderde,
Zincir kırdı, millet uyandı, kalktı mezar.

Mazlûmun ahıydı sesinde çınlayan hakikat,
Bir bakışıyla çökerdi zulmün bütün hisâr.

Ey Kemâl, ardında kalan bu yetim millete bak,
Her gönül seninle yanar, her gözde kanlı bahar.

Ne saltanat ne taç idi senin murâdın aslâ,
Bir milletin alınına yazdın ebedî vakar.

Şimdi Dolmabahçe'de zaman matem tutar,
Saatler durur, kalpler susar, nefesler dar.

Sen göçtün amma
Adın kaldı minberde, cephede, dilde,
Her çağ seni yeniden doğurur ey serdâr.

Ağlarım ey büyük ruh, ağlarım ama bilirim:
Ölmez böyle bir isim, sönmez böyle bir meş'al,
Çünkü sen
Bir beden değil,
Bir milletin kaderi idin ey yâr.

Namık Ant Benson

Anılarda Kalan

Bir akşamüstü düştün aklıma,
Güneş bile vazgeçti batmaktan.
Adını anmadım, yetti bana
Sessizce içimde kanmaktan.

Sevdim seni, bilmezsin belki,
Söz olmadan, dile gelmeden.
Gidişin kaderden mi bilmem,
Ama dönüş yoktu en baştan.

Bir umut bıraktım eşiğine,
Rüzgâr aldı, savurdu gitti.
Ben bekledim, sen unuttun,
Zaman ikimizi de yitti.

Şimdi ne sen varsın yanımda,
Ne ben eskisi gibi ben.
Kalan sadece anılarda
Yarım bir sevda, kırık bir "sen".

Namık Ant Benson

Anılarda Sen

Anılarda sen kaldın, ben gecede,
Zaman durur adın düşer hecede.
Bir gülüşün yeter bütün ömrüme,
Kalbim hâlâ sen diye atar içimde.

Bir bakışın saklı eski aynada,
Sesin kalmış duvarların arasında.
Dokunurum yokluğuna her gece,
Sensizliğin izini sürer odamda.

Bir mevsimsin geçmeyen bu kalbimde,
Ne kış biter ne bahar gelir üstüme.
Adını yazmışım kader defterime,
Silinmez artık, kazınmış anılara.

Anılarda sen varsın, başka kimse yok,
Ne giden döner ne kalan mutlu çok.
Bir ömür geçse bile değişmez bu,
Kalbimde sen, anılarda sen hep çok.

Namık Ant Benson

Arnavut Türk Müslümanlar

Bozkırdan Adriyatik'e uzandı yiğit eller,
At üstünde yazdı tarih, imanla birleşen seherler.
Kalplerinde vatan, gözlerinde nur,
Her adımda destan, her nefeste bir gurur.

Kılıçla, sabırla savundular cananı,
Her yürek attı hak ve adaletin destanı.
Dağlar, nehirler, ovaya yayıldı sesi,
Arnavut Türk Müslüman, milletin şanlı neferi.

Ruhlarında Allah, sözlerinde Peygamber,
Her karanlık geceyi aydınlattılar sabır ve azimle.
Ata mirası omuzlarında kutsal bayrak,
Her nesle miras, yiğitlik ve hürriyet bırak.

Düşman geldiği her anda durdular cesurca,
Vatanı korudular imanla, kılıçla, durmadan asla.
Adriyatik rüzgârı taşıdı adlarını ufuklara,
Arnavut Türk Müslümanlar, efsane oldu yıllara.

Namık Ant Benson

Aşk-ı Sevda-yı İlahi

Aşkınla yandı bu dil, cihân oldu harâb
Bir katre varlığım kaldı, ol dahi sana hitâb

Sevdâ sandım gönlümde bir hayâl-i sûret imiş
Perde ref olunca bildim, cemâl-i Hak kitâb

Benlik dediğin bir hicâb, geçmeyen varamaz
Bu cân fedâ-yı dergâh, bu baş emrine cevâb

Taht u tâc nedir ki gönül onda karar eylesin
Bir secde bin saltanat, bir âh nice şerâb

Gözümde yaş, dilimde zikr, sînemde ateş
Her nefes nâra döndü, her an oldu niyâb

Bu âlem bir konakmış, yolcu her can u beden
Bâkî kalan odur ki varır Dost'a bî-hisâb

Der ki kul: Aşk vatandır, dünya gurbet yeri
Sevdâsı Hak olanın yoludur sırât-ı savâb

Namık Ant Benson

Aşkına

Cemâlin düşmüş gönül mülküne,
Bir nazarınla viran olur akıl sarayım.
Göründü hüsnün bir anlık hayâl misali,
O an yazıldı kader defterine sevdâyım.

Saçların gecedir, zülfün esir alır beni,
Ay bile kıskanır alnındaki nûru.
Bakışın bir ok misali değdi mi sîneye,
Ne sabır kalır âşıkta ne de huzûru.

Ben seni bir güle benzetmedim yalnız,
Gül solar, sen solmazsın ey yâr.
Sen bir baharsın ki
Zaman dahi önünde eğilir,
Asırlar sana tâbi, çağlar sana dâr.

Adınla başlar her beyit,
Adınla tamam olur her niyaz.
Bir sitemim varsa bu da aşktandır,
Zîrâ âşık sitem etmezse eksik kalır niyaz.

Nice Leylâ gördü bu gönül,
Nice Mecnun geçti çöllerden.
Lâkin sen,
Hem çöl hem serap,
Hem derman hem derde ferman kesen.

Eğer vuslat yazılmışsa levh-i kaderde,
Şükür secdesi düşer bana her dem.
Yazılmamışsa bile,
Bu can razıdır hicrana,
Yeter ki adınla ansın beni âlem.

Bu sözler şiir değil yalnızca,
Bir divandır ki mührü kalbimdir.
Aşkınla mühürledim ömrümü,
Hükmü senindir,
Ferman senindir.

Namık Ant Benson

Aşkının Hasreti

Aşkının hasreti düştü içime,
Geceler adını sayıklıyor.
Bir suskunluk çöker kalbime,
Zaman seni bekliyor.

Yokluğun ince bir sızı,
Nefesimde ağır ağır.
Her anım senden bir iz,
Kalbim sana doğru akar.

Bir bakışın yeterdi bana,
Dünya dururdu o an.
Şimdi uzak bir yıldız gibi,
Işığın kalır, sen yoksan.

Aşkının hasretiyle yaşarım,
Bir umut tutar beni ayakta.
Bilirim, yollar dönüp dolaşır,
Hasret biter, kalır aşkta.

Namık Ant Benson

Ay Işığı ve Yakamoz

Ay ışığı düşer sessizce kıyıma,
Gecenin alnında gümüş bir iz gibi,
Kalbim adını fısıldar dalgalarıma,
Zaman durur, nefesim sen gibi.

Yakamoz titrer ayak izlerinde,
Deniz seni anlatır her parıltıda,
Bir bakışın saklı yıldız derinliğinde,
Gecem çoğalır adını anımsadıkça.

Ay ve su arasında kalır dileğim,
Ellerinle başlar bütün dualarım,
Yakamozda çoğalır sana gidişim,
Aşktır gecede parlayan bütün yanlarım.

Namık Ant Benson

Ayrılığın Yüğü

Ayrılığın yüğü omuzlarımda,
bir sandık gibi kilitli ve ağır.
İçinde yarım kalmış cümleler,
suskunluğa bırakılmış "keşke"ler var.

Gittiğın gün rüzgâr yön değıştirdi,
pencerem artık seni bilmez oldu.
Akşamlar erken karardı içimde,
geceye senin adın düştü, uyumadı.

Bir fincan soğuk çay duruyor masada,
dudağının izi yok, yine de duruyor.
Zaman, seni benden eksilterek geçiyor,
her saniye biraz daha çoğalıyor yokluğın.

Taşımayı öğrendim sanma,
alışmak başka, kabullenmek başka.
Ayrılığın yüğü hafiflemez hiç,
insan sadece yürümeyi öğrenir onunla.

Namık Ant Benson

Balkan DireniŖi

Balkan toprakları, kanla yoęrulmuŖ,
Gözlerde acı, her köŖe susmuŖ.
GözyaŖları akar, yıldızsız gecede,
Bir ulusun direniŖi, boynu bükük, suskun.

Dağlarda yankı, her adımda ölüm,
Yürekler titrer, sükûnette bir çürüm.
Balkan rüzgârı, küllerini savurur,
Her biri bir hatıra, her biri bir yıkım.

Bıçak sırtında, beklerken sevdalı,
Toprak kanla sulanır, her köyde bir ağıt.
Düşman adımlarını duyduğu an,
Bir ömrün sonu, bir sevdanın vedağıdır.

Geceleri gece yapar, günleri yıkım,
Her sabah gözlerde, bir parça yokluk.
Kadınlar bekler, gözleri yaŖlı, dilekli,
Balkanların toprakları, Ŗehitlerle anı.

Bir köyde babalar yok, çocuklar kimsesiz,
Ve her bir adımda, ruhlr sızlar, sessiz.
Gözler ağlamaklı, yürekler kırık,
Bir halk direnirken, acı en derin sırık.

Ve topraklarında, kanla yazılanlar,
Bir destan olur, bir kadının ağıtları.
Dağlar hıçkırır, deniz ağlar,
Balkanlar, derin bir acının kollarında kalır.

Zaman geçer, ama unuttur mu bir halk,
Bir ulusun direniŖini, kanla sarılan bakıŖları?
Hayır! Her çığlık, her damla gözyaŖı,
Balkanlar'da sonsuza dek anı olur, taŖ olur, kaybolmaz.

Hüzünle anılır, ama direniŖle yaŖar,
Balkan halkı, kanla kazandığı bu toprağı hiç unutmaz.

Namık Ant Benson

Bayan Subay'a Sitem

Rütbe giydin, yük de giydin bil ki artık omzunda
Sözün asker, susuşun da yazılır her anında

Merhametle adım attın, lâkin adâlet gerek
Bir tereddüt bin yüreği incitir saf yanında

Kadın olmak fazîlettir, asker olmak emânet
Bu ikisi buluşursa yükselir şânında

Emir geç düşerse eğer, vakit kanla konuşur
Sitemim var bu gecikmiş yazışmanın adına

Biz ne isyân ne de serzeniş ederiz boş yere
Lâkin bir bakışın bedeli yazılır toprağına

Rütbe ayırmaz yüreği, mes'uliyet birdir hep
Tarih bakmaz kimliğe, yalnızca vazîfene

Ey kumanda eden hanım, bil ki memur bekler netlik
Şefkat suskunluk değildir iş ortamında

Sözümüz sitemdir amma saygı ile örülmüş
Zîrâ bu millet bakar hem vicdâna hem kanuna

Namık Ant Benson

Bebek İskelesi

Bir tahta parçası değildir uzanan denize,
Bir çağın nabzıdır Boğaz'a değen.
Nice ayak bastı buraya,
Nice yürek ayrılıkla, umutla titredi.

Sabahın ilk ışığında
Martılar nöbet tutar üstünde.
Çay buharı karışır tuza,
Genliğin acele adımları
Yaşlı bir hatıranın sabrıyla yan yana yürür.

Burada deniz
Sadece su değildir,
Bir sırdır, bir aynadır.
Kim baktıysa kendini gördü
Biraz eksik, biraz cesur.

Vapur düdükleleriyle yazılmıştır kaderi.
Gidenlerin arkasından susulmuş,
Kalanların içine
Bir İstanbul bırakılmıştır.

Nice sevdalar
Burada yarım kaldı,
Nice kavuşma
Bir vapur saatine sığdırıldı.
Bir el sallandı,

Akşamüstü çökerken Boğaz'a,
Güneş kızıl bir sancak gibi iner suya.
İskele durur, dimdik,
Her şeye tanık ama
Hiçbir şey anlatmaz.

Çünkü bazı yerler
Konuşmaz, taşır.
Zamanı taşır,
İnsanı taşır,
Hatırayı taşır.

Sen İstanbul'un hafızasıydın.
Ne tamamen gidiş,
Ne tam kalışsın.
İki dünya arasında
Bir nefeslik duraksın.

Namık Ant Benson

Ben Oyuncak Değilim

Şimdi tam karşıdayım.
Bir elde duracak kadar
hafif,
bir ömre yetecek kadar
ağır ve mağrur.

Oynama benim ile.
Sen yorgun düşünce
becayişle kazanılacak
bir şahsiyet değilim.

Eğer seveceksen
uçuşma koridor boyunda,
iki elinle tut.
Şayet gideceksen
hiç durma ve tutunma.

Çünkü ben
oyuncak değilim.
Artık kırılınca
ses çıkarıyor
artikülatörüm.

Namık Ant Benson

Berat Gecesi

Bu gece gök daha yakın yere,
Söz susar, kalp dile gelir.
Defterler açılır gizlice,
Bir ömür bir âna sığar gelir.

Berat gecesi iner vakte,
Yük hafifler omuz başı.
Bir "estağfirullah" düşer
Nefsin en karanlık taşı.

Ne çok yanlış taşımışız içte,
Ne az secde koymuşuz yere.
Bu gece affın adı yazılır
Utancın üstüne perde perde.

Eller kalkar, gözler dolar,
Söz aramaz bu hâl sebep.
Kırık niyet bile makbuldür
Bu gecede kulca talep.

Ey rahmeti gazabını aşan,
Ey bağışı sonsuz olan,
Beni bana bırakma bu yıl,
Defterim temizden dolan.

Ne makam isterim ne paye,
Ne dünya, ne de yarın derdi.
Bir berat yaz kalbimin üstüne,
Kul kaldıysa senden geri.

Kandil yanar, gece şahit,
Zaman eğilir secdede.
Berat gecesi budur işte:
Bir ömür affa niyette.

Namık Ant Benson

Beybabam Ömer Faruk Benson'a

Göçtü bu fânî cihândan bir ulu sadr-ı vefâ
Adı kaldı dilde, cismiye emânette Hudâ

Ömer Faruk idi ismi, özü nûr, kalbi safâ
Bir baba ki gölgesinde büyüdü sabr u duâ

Gam alayı çöktü hâneye, sustu bülbül-i dil
Gözyaşı oldu kelâmım, yazdı kalem hep belâ

Fanî imiş bu cihân, gül de solar, bağ da yiter
Bâkî kalan hoş sadâdır, bir de rahmet-i Mevlâ

Ey giden! Ardında evlâtlarının ahı kaldı
Arşâ yükselsin duâları, olasın menzil-i bekâ

Hakk'a yürüdün sen, emr-i ilâhî böyleymiş
Toprakta sükûtun bile bir hikmettir, bir nidâ

Rûhun için Fâtiha'dır şimdi en güzel söz
Rahmet olsun kabrine, nûr ile dolsun serâ

Namık Ant Benson

Beybabam Ömer Faruk'a Mersiye

Bir çınar devrildi gitti sessizce bu dünyâdan
Yetim kaldı hâne, sustu zaman hep bir andan

Ömer Faruk idi adı, heybetliydi duruşu
Sözünde ölçü vardı, ağırdı her susuşu

Ne feryatla yaşadı ne de boş övünüşle
İz bıraktı ardında edep ile, görüşle

Bir ömür yük taşıdı, kimseye eğilmeden
Hak bildiği yoldan dönmedi hiç bilmeden

Diz çöktü şimdi zaman, sözler kaldı yarıda
Bir neslin omuzundaydı yükü bu diyârda

Evlatlarında sürer o vakur hâlin izi
Adıyla anılır hâlâ sabır ve temizi

Toprak aldı bağrına bir emanet kulunu
Gökler şâhit eyledi temiz kalp yolunu

Ey Rabbim, eyle rahmet bu sâlih kul üzerine
Mekânın cennet olsun, nûr yağsın kabrine

Giden dönmez, bilinir bu hüküm ezelîdir
Lâkin ardında kalan iz, zamana delîldir

Namık Ant Benson

Beyoğlu'nda Aşk

Beyoğlu'nda sevdim seni,
Taşların hafızası vardı,
Her kaldırım bir isim fısıldardı
Ve hepsi biraz senindi.

İstiklal boyunca yürüdük
Bir ordu gibi kalabalıkta,
Ama aşk
İki kişiyle yapılan bir muharebeydi
Ve biz hep en önde yürüdük.

Gece Galata'dan sarktı omuzlarımıza,
Meyhaneler tanıktı yeminlerimize,
Bir kadehte tarih vardı,
Bir bakışta yenilik.

Sen güldün,
Beyoğlu sustu.
Bir tramvay geçti içimden,
Kırmızıydı, geri dönmedi.

Bu sokaklar nice aşk gördü
Nice kahraman düştü kaldırımlara,
Ama bizim sevdamız
Duvarlara yazılmadı
Göğün alnına kazındı.

Çünkü biz burada
Şıradan sevmedik.
Bir şehri karşımıza aldık,
Bir geleceği arkamıza,
Ve yine de
El ele yürüdük.

Beyoğlu bilir:
Aşk bazen bir şiir değildir,
Bir destandır.
Ve her destan
Biraz yanarak yazılır.

Şimdi gece yine iner üstüme,
Neonlar nöbet tutar hatıralarımda,
Sen yoksun belki,
Ama Beyoğlu hâlâ
Adını söylüyor bana.

Namık Ant Benson

Bir Kadının Aşk Tasviri

Gözlerinde bir deniz, derin, karanlık,
Ve ben, her bakışında kaybolan bir yelkenim.
İçindeki fırtına, dışındaki huzur,
Aşkın en saf halini, o gözlerde bulurum.

Dudakların bir çiçek, ama kokusuz,
Her gülüşünde yüreğimde bir çiçek açar.
Sözlerin bir melodik şarkı, sessiz ama güçlü,
Ve ben, her notasında seninle varım, hep seninle.

Ellerin bir bahar, narin ve sıcak,
Bir dokunuşunda zaman durur, her şey sessiz.
Aşkın, bir geceyi gündüze dönüştüren ışığı,
Ve ben, her anında seninle doğarım, seninle ölürüm.

Yürüdüğün yollar, aydınlık bir evren gibi,
Her adımda sonsuzluğa yakın bir uzaklık.
Ve sen, içimde büyüyen bir umudun adı,
Bir kadının aşkı, her şeyin ötesinde bir anlam.

Ama ben sadece bir göz, seni izleyen,
Bir yüreğim, seni hissetmeye çalışan.
Bir kadının aşkı, bir ömre bedel,
Ve ben, her günü seninle yaşamaya razıyım.

Namık Ant Benson

Bir Sevda Destanı

Bir çağ kapatır sevdan, bir çağ açar bana,
Adını anmak yeter, diz çöker zaman da;
Yedi iklim susar da söz düşer fermanıma,
Bir bakışınla kurdum yıkılan her yana.

Dağlar yol olur iner ayaklarının altı,
Gökten yere eğilir alını sevdaya yatı;
Ben seni sevdiğim gün yazıldı bu bahtı,
Kalem kırıldı artık, kaderin sözü bitti.

Bir sel gibi taşıdım adını içimde,
Önüme duramadım aklımın biçiminde;
Yedi düvel dursa da yolumun biçiminde,
Yürürüm gözlerinin çağırıldığı yerinde.

Gülüşün bir sancaktır kalbimin burcunda,
Dalgaları geceyle gündüzün ucunda;
Ben yanmayı öğrendim adının harcında,
Külüm bile senindir sevdanın yolunda.

Bir adım atsan sen, şehirler uyanır,
Taş dile gelir, demir sevdaya dayanır;
Benim adım silinir, seninki anılır,
Tarih seni yazar da beni senden tanır.

Ok gibi çıktım yola, hedefim gözlerin,
Yaralar şerefimdir, zaferim izlerin;
Bir ömür savaşırım, tek ödül sözlerin,
Bu can feda aşkına, yaz bunu, bilsin yerin.

Sen gelince bozulur dünyanın terazisi,
Haklı çıkar kalbimin en deli hevesi;
Ben seni sevdim diye eğildi felekisi,
Kırıldı bahtımın en sert pençesi.

Eğer bir gün sorarlar "Bu sevda nedir?" diye,
Derim: Dağları yürütür, ateşi kül eder diye;
Benim ömrüm yetmedi anlatmaya seve seve,
Ama bu destan biterken adın kalır geriye.

"Adı bende saklı".

Namık Ant Benson

Bir Vapur Yolculuğu

Denizin kokusu sarar her yanımı,
Simit satıcısı, vapurda bir yanımda,
Çayın buharı duman gibi süzölür,
Ve martılar, hayallerimle süzülen kuşlar gibi.

Vapur kıyıya yaklaşırken sessizce,
Denizden gelen rüzgar, saçlarımı okşar,
Bir yudum çay, bir parça simit,
Ve sen, gözlerimde kaybolan her şey.

Martılar uçuşur, seninle ben gibi,
Bir arada ama mesafede hep bir hüznün var,
Deniz derin, ama aşkın denizi bambaşka,
Gözlerimdeki buğulu su, her hatırladığımda akar.

Vapur yanaştı, ama biz hala uzak,
Birlikte olmasak da, seninle her an buradayım,
Simit'in kokusu, çayın tadı,
Hepsi seninle bu şehri sevmenin en güzel yolu.

Martılar geçer, vapur yine uzaklaşır,
Ama gözlerimde senin resmin hep durur,
Bir yudum çayda kaybolan her an,
Ve Simit'in kırıntıları, seni hatırlatır her zaman.

Ellerim titrer, ama ne fark eder ki?
Deniz, vapur, simit, çay ve martılar,
Bunlar hep seni hatırlatan şeyler,
Ve ben, seni sevmenin en güzel haliyle,
İstanbul'un sokaklarında dirilirim.

Namık Ant Benson

Bodrum'da Aşk

Gece üstümüze kapanır Bodrum'da,
Elin kolumda değil,
Doğrudan yüreğimdedir.

Tenin tuz kokar,
Deniz mi sensin
Yoksa ben mi sana karıştım
Ayırt edemem.

Omzuna dokunurum,
Bir yaz yanar parmaklarımda.
Sessizliğin bile
Bedenle konuşur burada.

Nefesin yakındır,
Yakınlık başlı başına bir dil.
Sözcükler geri çekilir,
Ten öne çıkar.

Bir adım yaklaşırsan
Gece daralır,
Yıldızlar bile bakmamaya çalışır
Bu mesafeye.

Zaman erir sırtımızdan,
Ter gibi,
Sabahı düşünmeyiz,
Çünkü düşünmek soğutur.

Bodrum'da aşk
Gözle değil,
Derinlikle yaşanır.

Ve ben bilirim:
Bazı geceler vardır
İnsan bedenini değil,
Kendini bırakır.

Namık Ant Benson

Camın Ardından

Yağmur iner sessiz sessiz sokağa
İçimde bir sızı döner bu akşam
Islak kaldırımlar sorar adını
Kalbimdeki boşluk büyür ağırdan

Damlalar düşerken camın yüzüne
Bir hatıra değer eski bir güne
Yağmur mu ağlıyor, yoksa ben miyim
Aynı keder çöker kalbe, yüzüme

Bir sevda vardı yağmurdan ince
Dokunsan dağılan bir düşünce
Gittiğin gün başladı bu yağış
Ne dinmek bildi ne de susunca

Yağmur diner belki bir sabah vakti
Ama içimdeki hiç durmaz artık
Sevgiyle başlayan o güzel masal
Hüzünle biten bir uzun andık

Namık Ant Benson

Dedem Ziyaeddin Efendiye Hitaben

□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□
□□□□□□□□□
□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□
□□□□ □□□□□□□□
□□□ □□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□
□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□ □□□
□□□□□□□□□□□□ □□□□□□

Türkçe Anlamı:

Yüksek sema Ziyaeddin Efendi'nin ruhuyla aydınlandı,
O dünyayı terk etti, rahmetin bahçesine girdi.
Bir şafak doğdu, kurtuluş ve huzur onunla,
Temiz kalbi, Allah'a yönelmişken asla şikâyet etmedi.
Her adımında şeriat üzere, Allah'ın yolunda,
İlahi aşk ile gitti, ruhu yükseldi, huzura kavuştu.

Namık Ant Benson

on

Destan-ı Aşk Der Payitaht-ı İstanbul

İstanbul oldu aşkıma kadîm bir taht-ı devlet
Bu şehrin her taşıdır gönlüme yazgı, alâmet

Boğazdan geçti sevdam bir ordu-i hüznün gibi
Köprüler eğdi başın, dalgalar verdi biat

Surlar ki nice çağı kan ile mühürlemişti
Bir bakışınla çöktü, açıldı gönül vilâyet

Galata'da geceydi, ay kılıç gibi semâda
Bir yemin içtik sessiz, şahitti rüzgâr u sükût

Minâreler dururdu, ezan bile nefes aldı
Aşk geçti aramızdan bir fetih, bir kıyâmet

Biz sevdayı sanırdık bir lütuf, bir hoş nidâ
Meğer bu yol baştan başa imtihan u şehâdet

Üsküdar ağlar idi her seher ayrılığımıza
Vapurlar söyler idi kaderden eski rivâyet

Bu şehir-i muazzamda nice sultanlar geçti
Taht kaldı, ad silindi; aşk etti saltanat

Ey yâr, İstanbul'da sevmek kolay iş değildir
Ya destan yazılır burada, ya kalır felâket

Ben adını kazıdım kalbimin en sert taşına
Zaman söküp atamaz, bu mühürdür, bu senet

Der ki bu kul: Payitaht düşse bile yerle yeksân
Aşk ayakta kalırsa, İstanbul'dur hâlâ devlet

Namık Ant Benson

Destan-ı Çanakkale

Geçemez bahr ü berden küffârın hîlesi
Sedd-i imanla dolmuş bu yüce sînesi

Nâr-ı top yağdı gökten, yer ü gök oldu dûd
Lâkin eğmez başını ehl-i hak, ehl-i vücûd

Sîne-i vatanda açtı şehâdet gülleri
Kandil oldu kaniyla nice pak erleri

Anafartalar'da doğdu fecr-i inkılâb
Conkbayırı'nda yazdı kader-i fetih kitab

Emr-i şehâdet verdi serdâr-ı zamân
"Ölmek emrimdir" deyip susturdu cihan

Ne sual kaldı o dem ne de bir ihtimâl
Can verip buldu hayat asker-i bî-mecâl

Bir siperde birleşti ehl-i iman u cân
Düşmaniyla yan yana yattı insan u insan

Ey Çanakkale! Sen bir harb değil, destânsın
Türk'ün ebedî varlığına yazılmış nişânsın

Namık Ant Benson

Destan-ı İstiklal

Yıkılmış bir vatan üstünde doğdu bir sabah,
Küllerinden kalktı millet, tuttu göğü silah.

Payımal olmuştu yurt, zincir vurulmuş zamâna,
Lâkin sığmazdı esâret Türk'ün kadîm fermanına.

İzmir'den Antep'e yandı hürriyet ocağı,
Her taşında bir şehîdin durur hâlâ duâsı.

Sakarya'da eğildi kahr-ı düşman ordusu,
Toprağa secdeye vardı milletin namusu.

Dumlupınar şahittir son hücûmun sırrına,
Aslanlar yürüdü ölümün tam ortasına.

Bir kumandan çıktı ki geceden fecre yol açtı,
Millete istiklâli, millete yarın bağıştı.

Ne manda tanıdı bu yürek, ne boyunduruk bildi,
Ya istiklâl ya ölüm diye tarihe mühür vurdu.

Kadını cephe taşıdı, çocuk dua etti,
Bir millet yek-vücûd oldu, kaderi fethetti.

Ey istiklâl ateşi! Sönmez artık bu kor,
Bu destan yazıldı bir kez, silinmez nehir, ne bor.

Kurtuluş Savaşı'dır bu, bir harb değil yalnız,
Bir milletin yeniden dirilişidir ansız.

Namık Ant Benson

Diren Anadolu

Anadolu...
Bir toprak adı değildir yalnızca,
Bir çağın yükünü sırtlanmış
Bir yürektir.

Dağları susmaz,
Taşı konuşur.
Her karışında bir ayak izi,
Her izde bir direniş vardır.

Güneş burada
Başka doğar,
Toprağa daha ağır iner.
Çünkü bu toprak
Terle yoğrulmuş,
Kanla sınanmıştır.

Anadolu,
Kağrı gıcirtısında sabrı öğrendi,
Tandır başında umudu.
Bir tas çorbayla bölüştü hayatı,
Ama vatani
Asla bölüştürmedi.

Kimi zaman
Bir ana oldu,
Evladını cepheye uğurladı.
Gözyaşını toprağa akıttı,
Adını tarihe yazdı.

Kimi zaman
Bir çocuktu,
Çıplak ayakla yürüdü kışa.
Ama başı diktir hep,
Çünkü kaderine
Boyun eğmedi.

Anadolu,
Alparslan'ın duasında,
Yunus'un sözünde,
Hacı Bektaş'ın nefesinde yürüdü.
Kılıçla açtı yolu,
Sözle mühürledi.

Yandı,
Yıkıldı,
Ama tükenmedi.
Her düştüğünde
Bir kez daha ayağa kalktı.

Ve bir gün
Mustafa Kemal geldi bu topraklara,

Anadolu ayağa kalktı.
Bir millet
Kendi adını
Yeniden söyledi.

Bugün hâlâ
Rüzgâr esecekse bu ovada,
Bayrak dalgalanacaksa bu dağda,
Bil ki
Anadolu
Nöbettedir.

O bir harita değildir,
Bir duruştur.
Bir geçmiş değil,
Devam eden bir destandır.

Susarak direnen,
Bekleyerek kazanan,
Ve her şeye rağmen
Vazgemeyen
Toprağın adıdır Anadolu...

Namık Ant Benson

Diren Türk Milleti

Bu toprak öyle toprak ki
Taşı dile gelir zor günde,
Bir adım geri atmaz insanı
Adını sorsan "vatan" der önce.

Bir gün kara çöktü üstümüze,
Duman doldu dağ taş arası,
Ama eğilmedi bu başlar,
Çünkü diz çökmek bize ar değil, yas.

Analar ekmek yoğurdu
Bir yandan cepheye dua,
Babalar sustu,
Sessizlik bile yemin oldu o gün dağa.

Silah yoktu belki elde,
Ama yürek vardı, inat vardı,
Bir avuç insan yetti
Koska düşmana "dur" demeye,
Bir millet ayağa kalktı.

Bu direniş masalda değil,
Toprakta izi var hâlâ,
Her şehidin adı
Rüzgârla dolaşır ovada.

Ne saraydan geldi bu güç
Ne de altınla satın alındı,
Bir ekmeği bölüşmekten
Bir canı hiçe saymaktan alındı.

Dağ da bizimdi,
Kurt da, kuş da, yol da,
Düşman kalabalıktı belki
Amma biz birleştik mi
Taş bile durmaz önümüzde.

Bugün hâlâ sorarsan
"Bu millet kimdir?" diye,
Cevap kısa,
Ama ağırdır:
Düşse de kalkar,
Teslim olmaz,
Direnilir.

"Bu milletin adına Türk Milleti denir".

Namık Ant Benson

Duam

Ya Rab, gecem uzun olsa da
nurun yeter bana.
Kalbim yorulmuş kapına gelmiş,
al yükümü, bırakma yolda.

Adım düştü, yolum şaştı,
bilirim Sen bilirsin.
Sessiz ağladığım anlarda
adımı en çok Sen duyarsın.

Bir gönül sevdim, emanetmiş,
vakti doldu geri aldın.
İsyan değil bu içimdeki,
sadece alışmayı bana öğret.

Kırılan yerlerimden
ışık sızsın isterim.
Dert bildiğim ne varsa
beni Sana yaklaştırsın isterim.

Ya Rab,
sabır ver,
unutmak değil
raza gelmek nasip et.

Adımı değil,
derdimi değil,
yalnız Sen'i anan
bir kalp bırak içimde.

Amin.

Namık Ant Benson

Emirgan'da Zaman

Bir çınarın gölgesinde dinlenir.
Yapraklar bilir
Kimlerin geçtiğini bu yollardan,
Kimlerin susarak sevdiğini.

Boğaz burada
Bir masal gibi anlatır kendini,
Dalgalar fısıltıyla vurur kıyıya.
Her kıvrımında
Bir padişah adımı,
Bir şairin mısrası saklıdır.

Kşklerin camlarında
Eski bir akşam ışığı yanar hâlâ.
Bir fincan kahve soğur masada,
Zaman beklemeyi öğrenmiştir.

Emirgan...
Lalelerin açtığı bahar
Sadece mevsim değildir.
Bir ihtiyaın,
Bir zarafetin hatırasıdır.

Rüzgâr eser yamaçlardan,
Tarihi alır, bugüne bırakır.
Ne dn tamamen gider,
Ne bugün acele eder.

Bir banka oturur insan,
Boğaz'a bakar,
Kendi içinden geçer.
Çünkü Emirgan
Manzaradan ok
Hatıra verir.

Akşam inerken
Gölgeler uzar,
Kşkler susar.
Ama taşlar anlatır
Görmesini bilene.

Emirgan'da tarih
Bir kitap gibi okunmaz,
Bir his gibi yaşanır.
Ve insan buradan
Biraz daha yavaş,
Biraz daha düşünceli ayrılır.

Namık Ant Benson

Ey Çoğunluk

Beni çağırдыңız:
"Gel," dediniz,
"Bizden ol."
Sordum:
"Düşünecek miyim?"
Sustunuz.

Çünkü burada düşünmek
Uyumu bozar.
Sorgulamak ayıptır,
İtaat erdem sayılır.
Doğru, çoğunluğa göre eğilir;
Eğilmeyen kırılır.

Bir düzen kurdunuz
Adına "toplum" dediniz.
İçinde insan vardı
Amma insan yoktu.
Herkes vardı
Kimse kendi değildi.

Birey dediniz,
Amma yük gibi söylediniz bu sözü.
Çünkü birey
Soru sorar.
Toplum ise
Cevapları sever,
Doğru olsun olmasın.

Ben itiraz ettim.
Dediniz ki:
"Yalnız kalırsın."
Kaldım.
Amma siz
Kalabalıkta kayboldunuz.

Unutmayın:
Çoğunluk her zaman güçlüdür
Amma her zaman haklı değildir.
Ve bir gün
Toplum çökerken
Ayakta kalan
Yine biz Mustafa Kemaller olacaktır.

Namık Ant Benson

Fahr-i Âlem

Âlemler nur ile doldu doğduğu demde,
Arş ü ferş secdeye vardı o mübârek isimle.
Yetîm idi sûrette, sultan idi mânen,
Rahmet oldu cümleye, geldi Habîb-i Yezdân.

Bir nûr indi Mekke'ye sessizce geceden,
Putlar düştü yer ile bir oldu o demden.
Zulmetin bağı yarıldı, açıldı safâ yolu,
İnsanlık dirildi hep "Muhammed" sadâsıyla.

Salât ü selâm olsun o pâk cana her an,
Adı anılsa titrer kalpteki iman.
Bir bakışı ummandır, bir sözü şifâ,
Düşenin elinden tutan odur aslâ.

Ne taht istedi dünyâdan ne de altın tacı,
Bir hasır üstünde geçti nûr dolu haccı.
Aç kaldı, paylaştı, yetimi sevdi,
Geceler boyu ümmetim diye ağladı.

Taşlara dahi selâm verdi o server,
Ağaç eğdi başını, yürüdü kader.
Bir gül açtı yüzünde, diken sustu,
Öfke eridi, merhamet konuştu.

Ey Habîb-i Hudâ, ey rahmet menbâi,
Yolunla dirilsin bu yorgun dünyâ yine.
Sünnetin kandil olsun karanlık çağa,
Adınla şifa bulsun dertli her bağrımda.

Salât ü selâm olsun sana her nefes,
Adınla güzelleşir sözümüz, heves.
Mahşer günü yüzümüze bakılsın diye,
Ümmetin diye yaz adımız deftere.

Namık Ant Benson

Fenerbahçe Koyunda Aşk

Kıta 1

Fenerbahçe koyunda kaldı anım
Akşam iner, deniz parlar sessizce
Elim elinde bir yaz kalır orda
Zaman durur gözlerin değince

Kıta 2

Çimenlere uzanmıştık seninle
Gökyüzü daha yakındı o günler
Bir gülüşün yetiyordu dünyaya
Kalbim seni hep böyle hatırlar

Nakarat

Fenerbahçe koyunda bir aşk var
Dalgalarla fısıldar adını
Gitsen bile deniz unutmuyor
Kalbimden silinmiyor tadını

Fenerbahçe koyunda bir yaz var
Ne başı var ne de bir sonu
Giden gider belki zamanla
Ama aşk seçer hep aynı yolu

Kıta 3

Martılar şahidimiz akşamlara
Sözler kaldı dudakta yarım yarım
Güneş batınca denize doğru
İçimde büyür sessiz yangınım

Köprü

Belki bir gün yine geçeriz burdan
Aynı rüzgâr, aynı tuzlu koku
Sen yanımda olmazsan da bil ki
Bu koy saklar bizden kalan duyguyu

Nakarat

Fenerbahçe koyunda bir aşk var
Zaman bile dokunamaz ona
Bir yaz kaldı kalbimin içinde
Deniz söyler seni bana

Namık Ant Benson

Galata Köprüsü

Galata Köprüsü'nde akşam çökerken
Deniz susar, içim konuşur derin
Adımlarım ağır, yüküm görünmez
Bu şehir senden kalan bir yemin

Balıkçıların oltası bekleyiş
Bir umut sallanır karanlıkta
Kimi çeker hayali, kimi kaderi
Ben seni ararım her bakışta

Vapurlar geçer altımdan sessiz
Zaman geçer üstümden umursuz
Ne giden döner, ne kalan tamam
Bu köprüde her kalp biraz yalnız

Rüzgâr adını fısıldar bana
Geceyi deler eski hatıralar
Galata Köprüsü bilir halimi
Çünkü burada çok kalp ağlar

İki yaka değil, iki suskunluk
Birleşir taşların arasında
Birini unutmak için geçilmez
Bu köprü, hatırlamak pahasına

Namık Ant Benson

Gazel-i Mehlika Sultan

Mehlikâ sultânımın cemâli güneşten nîşân,
Bir nazarıyla olur âleme cân bağışlayan.

Kaşların yay, kirpiğin tîr-i belâdır bana,
Bir bakışı bin gönül yıkar, kurar virân.

Ay bile kıskanır yüzündeki nûr u safâyı,
Geceler adınla olur rûşen, seherler şâdân.

Hüsnünle ferman senin, aşkınla kuldur bu cân,
Taht-ı gönül sensin, ben kul, ben biçâre hân.

Adın düşer dile geldikçe susar söz ehli,
Mehlikâ derken titrer kalem, iner ilhâm.

Eğer bir lütfun düşerse bu garîb şâire,
Adınla yaşar bu şîr, olur ebedî destân.

Namık Ant Benson

Gazel-i Yavuz Sultan Selim

Kahr-ı hümâyûnun ile lertzân olur arş u zemîn,
Savt-ı tîğın susturur fitne-serây-ı kîn.

Seyf-i kazâ çektiğinde mahv olur ehl-i nifâk,
Bir nefesle hâk olur bâtıl, olur hakka yakîn.

Zıll-ı Mevlâ oldun ey sultân-ı sâhib-heybet,
Cân u mülkûn fânîdir, sendedir bakî temkîn.

Hâdimü'l-Haremeyn unvânı oldu tâcına nur,
Taht u taç terk eyledin, buldun ulüvv ü temkîn.

Çaldırân'da yazıldı hükm-i ezel satrı,
Levh-i târîh okudu kudretini ey metîn.

Zâhirin sert göründü, bătının deryâ-yı hilîm,
Kahrın adl idi senin, lütfunun aslı yakîn.

Selîmî der ki: ölür mü kahr-ı Hakk'a âyine?
Adın anıldıkça dirilir cihân, durur fenîn.

Namık Ant Benson

Geçiyor Zaman

Saçımda aklar belirdi, ey dil, ne çâre var,
Geçti bahâr-ı ömrüm, hazân oldu rûzigâr.

Aynaya her bakışımda söyler bana zaman:
"Ey gönül ehli, sabır kıl, bu da kaderden kâr."

Gençlik bir şem` idi, yandı geceler boyu,
Şimdi dumanı kaldı, ne ateş var ne de nâr.

Heves dedikleri kuş uçtu gitti dilden,
Ne şevk-i sohbet kaldı, ne eski ihtirâr.

Bir zamanlar gönlümde fırtına idi sevda,
Şimdi sükût hâkim, dalga yorgun, su dâr.

Dost bildiklerim uzak, yollarım uzun şimdi,
Her adımda hissederim ömrün ağır vebâl.

Ne şikâyetim vardır felekten, ey yâr,
Yaşlanmak da bir lütuf, eğer var ise idrâk.

Gönlüm hâlâ gençtir, beden ihtiyâr oldu,
Ruhumda taze durur aşk-ı ilâhî bahâr.

Ey zaman, ağır ol, incitme bu yorgun canı,
Çok şey aldın benden, bırak bana biraz vakar.

Namık Ant Benson

Gel Ey Dost

Kıta 1

Yolumu kaybettim benlik içinde
Adını andıkça kalktı perdeler hep
Bir secdeye sığıdı bütün dertlerim
Sensiz geçen günler bana yük imiş

Nakarat

Gel ey Dost, gönlüme nur ol yine sen
Benlik gitsin, kalbimde aşkın kalsın
Gel ey Dost, gönlüme nur ol yine sen
Kul olan baş eğer, Sen'de dursun can

Kıta 2

Dağ sandığım ne varsa kum oldu hep
Aşkın değince taşa can geldi hep
Ne sordum yarın ne dünü senden hiç
Bir "ol" dedin, varlık yol oldu bana

Nakarat

Gel ey Dost, gönlüme nur ol yine sen
Benlik gitsin, kalbimde aşkın kalsın
Gel ey Dost, gönlüme nur ol yine sen
Kul olan baş eğer, Sen'de dursun can

Kıta 3

Kapına geldim boş yüzüm kara ben
Rahmet yağar adın anılınca hep
Nefs sustukça kalbim dil bulur sana
Kul olana kapılar açılır hep

Köprü

Adınla başlar biter bu dua ben
Canım Senin yolunda emanettir
Aşkın bana yoldur hem yâr olur sen
Son nefeste adınla varayım ben

Nakarat (Son)

Gel ey Dost, gönlüme nur ol yine sen
Benlik gitsin, kalbimde aşkın kalsın
Gel ey Dost, gönlüme nur ol yine sen
Kul olan baş eğer, Sen'de dursun can

Namık Ant Benson

Gençliğe Hitabe

Ey genç,
Bu toprak sana masal anlatmadı,
Gerçek bıraktı.
Her karışında bir bedel,
Her taşında bir yemin var.

Bir zamanlar
Bu vatanın adı bile silinmek istendi.
Haritalar çizildi,
Paylaşıldı umutlar,
Sönsün diye beklendi bir millet.

Ama
Mustafa Kemal çıktı ortaya.
Bir emirle değil,
Bir inançla konuştu.
Ve dedi ki:
"Bu ülke
Gençlerin omuzlarında yükselecek."

Ey genç,
Sana miras bırakılan
Sadece bir bayrak değil.
Sana bırakılan
Dik durma hakkı,
Sorgulama cesareti,
Boyun eğmeme iradesidir.

Atatürk sana
Hazır bir zafer sunmadı.
Sorumluluk verdi.
"Cumhuriyeti koru" derken
Bir cam fanus emanet etmedi,
Bir mücadele bıraktı.

Bil ki
Cehalet düşmandır,
Korku düşmandır,
Umutsuzluk düşmandır.
Ve bu düşmanlar
Kurşunla değil,
Akılla yenilir.

Ey genç,
Bir gün yalnız kalırsan,
Bir gün sesin kısılmak istenirse,
Bir gün "vazgeç" derlerse sana,
Hatırla:
Mustafa Kemal
En çok yalnız kaldığı anda
Yürüdü.

Bu vatan
Sana güvenerek kuruldu.
Bu Cumhuriyet
Sana bakarak ayakta duruyor.

Ve sen yürüdükçe,
Dştgnde tekrar kalktıkça,
Akli pusula,
Bilimi yol bildikçe,
Atatürk
Bu topraklarda
Yaşamaya devam edecek.

Unutma ey genç:
Cumhuriyet
Sana emanet,
Ama aslında
Sen Cumhuriyet'sin,
Demokrasi'nin ta kendisisin.

Namık Ant Benson

Gizli Görev

Bayrak iner içime gece vakti
Yemin durur suskun kalbimin içinde
Adım silinmiştir kayıt defteri
Vatan yazar aklımın en derininde

Karanlık yollar bilir ayak izim
Dostu düşmanı sezmek işim benim
Bir bakış yeter, çözülür düğüm
Sır taşırım, yüküm dağdan ağırdır

Ne madalya ister bu gölge hayat
Ne alkış duyar bu sessiz zaferler
Adım bilinmez, tarih hatırlar
Toprak bilir hangi can nöbettedir

Şafakla dönersem adım yok benim
Öla ki dönmezsem bu ülke adımı söyler

Namık Ant Benson

Gözlerimde Kırık Bir Dünya

Yalnızım bu gecede,
Bir hıçkırık gibi yankı bulur sesim,
Dünyanın içinde kaybolmuş bir avare,
Ve ruhum, yıllardır uyumayan bir çılgın.

Her bir yıldız, sanki bir yara,
Her bir nefes, içimdeki boşluk.
Bir zamanlar sevdiklerim,
Şimdi nehir gibi akıp gitmişler,
Bıraktıkları iz, bana bir rüya gibi.

Yürüdüm bu yollarda,
Kör bir kuyuya bakarak,
Ne bir ışık, ne de bir işaret,
Gölgenin ardında yalnızlık.

Bir bakış, bir söz, bir dokunuş yeterdi,
Ama dünya, hep aynı döngüde dönüyor.
Acı, hüznün ve sessizlik,
Bunlar var elimde, tek dostlarım.

Ve ben, aradıkça kayboluyorum,
İçimde bir ses, nehir gibi akar.
Bir zamanlar ben de güldüm,
Ama şimdi, dilim her cümlede bir yara.

Ey yüce Tanrı, ne diyecek şimdi bu dil?
Bedenim boşlukta, bir içki şişesi gibi,
İçtiğim her damla, ruhumu temizler,
Ama ne bir huzur, ne de bir anlam yükler.

Bir zamanlar umutla bakardım bu dünyaya,
Ama gözlerimde kırık bir dünya var şimdi.
Ve ben, her gecede kaybolan bir yelken,
Bir akşam vakti, sonsuzluğa doğru.

Namık Ant Benson

Hasret Sancısı

Yorulдум sensizliğinden
Duygularını hissedemeyişimden
Yanımda yoksun
Tükendim hasretinden

Geceler uzuyor omuzlarımda
Adını fısıldıyor karanlık
Bir sesine muhtacım şimdi
Bir dokunuşuna hasret

Sokaklar sensiz eksik
Aynalar bana yabancı
Gülüşüm yarım kaldı
Kalbim sana inat sancı

Ne zaman gözlerimi kapasam
Yüzün düşer düşlerime
Uyanınca daha çok ağlarım
Sensizliğin içime içime

Yorulдум ama vazgeçmedim
Belki bu da benim yazgım
Bir gün dönersin umuduyla
Ayakta kalan tek yanım.

Namık Ant Benson

Hırçın Gönlüm

Hırçın gönlüm bir isyanla yanar,
Adaletin peşinden hep koşar.
Yolum belli, karanlıkta bir yıldız,
Zorluklar bana güç verir, ışık saçar.

Asil bir ruh var içimde derin,
Engelleri aşarım, ne de olsa bir erdemim.
Çalışkanım, geceyi gündüze katarım,
Yolumda yorulmam, hep adım atarım.

Vatanım için her şey feda,
Gözümde özgürlük, gönlümde oda.
Hakkı ararım, ne dururum ne beklerim,
Her engeli geçerim, durmadan iletirim.

Zorlukları bilirim, ama yılmam,
Her adımda özgürlüğü ararım.
Beni durduramaz kimse, ben de yılmam,
Hırçın gönlüm, hep özgürlük isterim.

Namık Ant Benson

İki Kadeh ve İki Sevgili

İki kadeh durur masada,
biri senden bana, biri benden sana.
Camın içinden bakar gece,
sessizce çoğalır kelimeler aramızda.

Parmak uçlarımız masaya değince
zaman durur, saat susar.
Bir yudum sen, bir yudum ben,
aşk ağır ağır.

Gözlerin kadehin dibinde değil,
tam karşımdadır asıl sarhoşluk.
İki sevgili, bir masa başında,
dünyaya kısa bir ara...

Namık Ant Benson

İstanbul'un Nabzı

Sabah ezanıyla uyanır şehir,
Martılar çığlık çığığa göğe uzanarak çizer kaderi.
Boğaziçi mavi bir bilezik gibi sarar kıyıları,
Bir yanda umut, bir yanda telaş yürür caddeleri.

Vapur düdüklere duyulur sisin içinden,
Simidin susamı düşer çocukluğa.
Balık-ekmek kokusu karışır rüzgâra,
Hayat akar durmadan kıyıda kıyıya.

Taşlarında yüzyılların ayak izi,
Sultanahmet Meydanı'nda zaman biraz daha ağırdır.
Bir gölge düşer kubbelerden yeryüzüne,
Dualar göğe yükselir, kalabalık susar bir an.

Akşam olur, ışıklar yanar teker teker,
Galata Kulesi bakar geceye eski bir bilge gibi.
Sokak aralarında gitar sesleri,
Genliğin hayalleri çarpar duvarlara.

Metroda yorgun yüzler,
Gözlerde yarım kalmış düşler.
Plazalarda camdan yansıyan yalnızlık,
Kahvelerde koyu sohbetler.

Ve gece, usulca örter üstünü şehrin;
Ama İstanbul hiç uyumaz derler ya, doğrudur...
Bir kalp gibi atar durur
Hem geçmişte, hem yarında.

İstanbul,
Bir şiir değil yalnız,
Yaşayan bir cümledir
Her gün yeniden kurulan.

Namık Ant Benson

İstiklal ve Hürriyet

Toprağında özgürlük türküsü çalar,
Her dağ, her ova gururla parlar.
Bayrağım göklerde dalgalanır sabırla,
Kalbim atar adınla, umutla, coşkuya varırla.

İstiklal için döküldü nice canlar,
Hürriyet uğruna yazıldı destanlar.
Her adımda tarih, her nefeste şehit,
Gözlerimizde ışık, yüreğimizde bir rit!

Karanlık geceler aydınlanır meşalelerle,
Meydanlar çınlar bağımsızlık sözleriyle.
Direniş ruhu, cesaret, inanç ve sevda,
Her köşede yankılanır hürriyetin adıyla.

Ey gençlik, taşı bu ateşi ileriye,
Her kalp bir kalkan, her el bir kılıç gibi.
İstiklal ve Hürriyet, şanlı bir bayrak,
Savunacağız onu sonsuza dek yılmadan,
Dimdik ayakta!

Namık Ant Benson

Kafkasya DireniŒi

Dağlarda yankı, bir çağrı gibi,
Savaşın sesidir, kanla kirlî.
Göğüs kafesim sızlar, yürekler yanar,
Büyük bir isyan, toprağa karışan askerler.

Kafkas dağları, Tanrı'nın talihsiz yeri,
Kurtuluş için dökülen kanlar seli.
Çakallar ulur gecede, sessizdir direniş,
Her adımda bir ölü, her adımda bir geçiş.

Kan akar nehir gibi, toprak susuz,
Gözlerde acı, bakışlar ölü.
Bir zafer hayali, kararmış her yanı,
Kimi savaşırken, kimi terk ederdi canını.

Bir bomba düştü, dağlar titredi,
Yüreklerle korku, gözlere ölüm girdi.
Yanında bir dost, bir düşmanla kardeş,
Herkes birbirine, acıdan düşmanlaşmış.

Yalnız kalan çocuklar, analar ağlar,
Karakış gelir, umutlar dağları dağlar.
Ama silahın sesi susturmaz içimdeki yarayı,
Düşmanın elinden değil, yurdumun derdiyle.

Şehitler yatar, toprağa sızan kanla,
Gözyaşı sel olup akar, düşer dağlardan.
Yürekler titrer, kırılır her bir adımda,
Ve dağlarda yankı kalır: "Kurtuluş var mı?"

Fakat ne çığlık, ne savaş dinler,
Gözyaşları boğar, ruhlar yerlerde sürer.
Ama bu dağlar, bu topraklar asla unutmaz,
Bir ulusun direnişi, kanla çizilir, yaz.

Namık Ant Benson

Kahramanlık Türküsü

Yükseldi göğe bir yiğit ses,
Savaşın tam ortasında, yılmaz bir cesaret.
Destan olur, adı dağlara kazınır,
Kahraman olur, yüreğiyle her tehlikeye atılır.

Gözleri parladı, yıldız gibi aydın,
Düşmanı korkutan, yüreği kudretli bir aygır.
Gecenin karanlığında parlayan ışık,
Vatan için her an canını verir, ne de olsa yiğit bir delikanlıdır.

Korkusuzca yola çıkar, kalbi meydan,
Toprağına can verir, kanla yoğrulmuş olan yurduna.
Yoldaşı ateş, düşmanı soğuk,
Ama kahraman, bir adım geri atmaz, hiçbir zaman durmaz.

Bütün köy, bütün şehir onun adını söyler,
Zafere doğru, gözlerinde umut yerleşir.
Her mücadelede bir yıl daha büyür kahraman,
Ve her ölümden bir efsane olur, halkına sonsuza kadar kalan.

Kahramanlık bir destandır, yaşayan her adımda,
Adı anıldıkça büyür, bir daha hiç unutulmaz.
Yüreğinde vatan sevgisiyle yanan ateş,
O, kahramandır; adı, Türk'ün onuru, yüce bir ses!

Namık Ant Benson

Kalbimde Derin Sevdığım

Etme, derdim büyürse içimde bir yara,
Her adımda daha da büyür, sizler bu dünya yara.

Etme, gözlerim yaşla dolar her bakışta,
Birlikte olsak da, bir mesafe var içimde her duyguda.

Etme, sözlerim susarsa, kalbim yanar bir çığlık,
Bir ömür geçse de, sevgilim, bu yara geçmez, silinmez hiçbir ışık.

Etme, bu geceyi yarına bırakma,
Bir anlık hasret, bir ömür boyu hüsrarla kalma.

Etme, silinmesin adın kalbimde derin,
Bir adım geri atsan, kaybolur olumsuz hislerim..

Namık Ant Benson

Kanal Savaşları

Kanal Savaşları, karanlık bir tarih,
Kanla yazıldı, acıyla kazındı yürekler.
Savaşın adı, toprağa korku düşürdü,
Her bir çığlık, bir ömrü yutmaya yetti.

Suyun içinde ölümler yüzdü,
Kollarında umut, gözlerinde keder.
Kanallar akar, toprakla birleşir,
Ve her damla, bir kaybedilen canı getirir.

Tüm şehirler suskun, yıkık, terk edilmiş,
Kanalın kenarında, yaşam sönmüş.
Bir zamanlar nefes alan bu topraklarda,
Şimdi bir hüznün var, bir öksüzlük, bir yara,

Çekilen acı, bedenleri sarar,
Her bir adımda düşen yürek, bir yara.
Kanlar akar, gözler boş, bakar,
Kanalın sularında, bedenler birer birer yok olur.

Ve gözlerde hep bir özlem, bir ayrılık,
Herkes kaybolur, yürekler kırık.
Zamanın durduğu an, savaşın yansıması,
Gözyaşı içinde, kaybolan bir yaşamın hatırası.

Bir halk direnir, ama nereye kadar?
Her zafer, bir başka kayıptır, her an bir karanlık.
Kanal sularında, kaybolur bir halk,
Ve her bir adımda, savaşın acısı daha da artar.

Tarih yazar, ama hangi sözcük anlatır,
Bir savaşın dehşetini, kaybolan her ruhu?
Kanal Savaşları, bir felaketin adı,
Ve o suda kaybolan hayatlar, sonsuz bir hüznün bırakır.

Namık Ant Benson

Kanlıca

Sabah iner Boğaz'dan sisler
Kanlıca uyanır yeşil düşlerle
Bir yalı susar, bir çınar dinler
Zaman yavaşlar eski seslerle

Yoğurt tadı kalır dilimde hâlâ
İskelede gün ağır ağır geçer
Martıların kanadında sevdâ
Sulara düşer, halkalanır geçer

Bir sokak hatıra tutar taşında
Gölge uzar akşam serinliğinde
Kanlıca kalır kalbin başında
İstanbul'un en sakin yerinde

Namık Ant Benson

Kaside-i Fatih Sultan Mehmed Han

Feth-i mübîn ile cihânı eyledin sen nûra gark,
Zulmet-i dehr içre doğdu şems-i adl ü tâc-ı fark.

Yirmi bir yaşında verdin çağa hükm-i inkılâb,
Bir nefesle çöktü asrın sırtına bin yıllık bark.

Sûr-ı Kostantîniyye titrer savt-ı topundan,
Taş değil, târih yıkıldı, sarsıldı arz u semâ fark.

İlm ü hikmetle yoğurdun tığ-i âhen kahrını,
Hem kalem, hem seyf sende oldu mîzân-ı mutlak.

Secde kıldı Ayasofya fethinin mihrâbına,
Arşa dek yükseldi tekbîr, indi rahmet kat kat.

Rûm u Şark'ın sâhibi oldun adâlet tahtında,
Hükmün ile cân bulur halk, zâlim olur hâk-i helâk.

Ne İskender, ne Kayser erişir şânına senin,
Çağ kapattın, çağ açtın, ey şeh-i sâhib-burak.

Ölmedi Fatih, ölür mü nâmı feth olan eren?
Zikr olur her dem lisânda, yaşar ebed, olmaz fenâk.

Namık Ant Benson

Kaza

Akşam serin, yol ıslaktı
Motor sesi geceyi yardı
Bir anlık rüzgâr, bir gölge
Dünya sustu, zaman dardı

ALLAH'a kaldı son nefesi
Vücut düşmüş kaldırırma
Asfalt aldı genç düşleri
Bir çığlık karıştı yağıma

Farlar söndü, gece baktı
Beden yattı baygın yerde
Bir umut savruldu yola
Kırık hayal, çizik perde

Sirene sardı kalp atış
Ambulans aldı sessizliği
Bir yaya gitti yoldan
Geceye kaldı kazazedenin ismi

Namık Ant Benson

Kelebeğime

Sen, öylesine narin, öylesine zarıfsın,
Ruhumda uçuşan bir kelebeksın.
Her adımında rüzgarın izini bırakırken,
Bensiz bir dünyada ne yaparsın, bilemem.

Kanatların, renklerini güneşten alır,
Her bir dokunuşun, kalbimi sarar,
Yavaşça konuştuğunda tenime,
Bir ömre bedel, her anı seninle.

Bir kelebeğin ömrü kısa,
Ama her anı bir efsane gibi,
Sevdanla yanarım, korkarım kaybetmekten,
Çünkü seni sevmek, bir düş, bir masal gibi.

Bazen uzak, bazen yakınımda,
Bazen rüzgarla savrulurum,
Ama seninle olmak,
Bir çiçekten nektar içmek gibi olur.

Bensiz uçsan da, yeniden gel,
Ve beni yakala, kanatlarınla sar,
Çünkü seni sevmek,
Bir kelebeğin yüreğindeki fırtına kadar büyüktür.

Korkularım var, kaybetme düşüncesiyle,
Ama seni görmek, bir umut demek.
Ve bilirim, sen bir kelebeksın,
Ama beni bulduğunda, efsane olursun.

Sevdanın ışığında,
Kanatların parlansın,
Bir kelebek gibi dans et sen,
Ve ben, hep seninle kalayım...

Namık Ant Benson

Kız Kulesi

Kız Kulesi Boğaz ortasında nâz ile durur
Dilleri esîr eden cemâli, esrâr ile durur

Şeblerde mehtâb ile hem-sohbet olup
Tenhâliğinde aşkın efsânesiyle durur

Deryânın âğûşunda bir sızlı sükût
Asırlardan süzülen âh ile durur

Gelse zamânın fitneleri sâhillerine
Sabrı kader, takdîri îman ile durur

Ey İstanbul, şâhiddir bu tenhâliğe
Kız Kulesi kadr ile, şân ile durur

Namık Ant Benson

Kokunun İçinde

Gözlerinde kaybolduğum an,
Aşkın derinliklerine düşerim,
İçimde titreyen her hepsi sen,
Bir rüya gibi, ama yok, gerçeksin.

Dudaklarından geçen rüzgar,
Beni sarar, benliğimi alır,
Her bir dokunuşun bir yanımda yangın,
Ötekisinde büyür özlemlerim, kırılır.

Sevdanın kokusu sarar tenimi,
Bir parça gece, bir parça ışık,
Sana dokunduğa büyür sevdanın resmi,
Her adımda sensin, her nefeste senin izin.

Tutkunun sarhoşu oldum,
Bedeninle kuşandım her bir anı,
Beni seninle unuturum,
Aşkın parmak uçlarındayken, ölümsüz olur zaman.

Ve her defasında,
Kokunun içinde kaybolurum,
Bedenim seninle uçar,
Ve ben, bir ömrü sana adar, sana varırım...

Her gece sana yolculuk,
Her sabah seninle uyanmak olur,
Bundan başka bir yaşam yok,
Sonsuza dek seninle, ateşinle kavrulurum.

Namık Ant Benson

Komutan'a Sitem

Bir lahza te'hîr-i emr ile döküldü hûn-ı cân
Sükûtun oldu kılıç, kesti saf saf nâ-şümârân

Biz emr-i bekāya râm, kefensiz çıktık yola
Sen seyr ü sükût ettin, çöktü felek nigehbân

Sancağın altında can verdik ey sâhib-i rütbe
Lâkin geç gelen nidâdır öldüren, ey kumandân

Ne itirâz var lisânda ne de isyân-ı kalem
Bu sitemdir ki taşar lahdden arşa giryân

Bir "dur" dedin, zaman öldü; bir "yürü" geç kaldı
Takdîr konuştu kanla, sustu tedbîr-i devrân

Asker ölür emrince—bu hükme sözümüz yok
Amma susuşun yükü ağırdır, vebâli girân

Bir can değil giden, bin ümid-i mâder idi
Mahşerde sorar hakîkat: "Bu te'hîrin ne zamân?"

Şimdi hâk-i vatanda saf saf yatan şühedâ
Sorar mı sormaz mı bilmem, lâkin ağlar her nişân

Biz Hakk'a vardık, hesabımız orda tamdır elbet
Bu sitem kalır dünyâda, yazıldı defter-i zamân

Namık Ant Benson

Közde Aşk

Yaralı bir yürek, köz olmuş aşk,
Her darbeye biraz daha yanar, biraz daha kırık.
Bir zamanlar sevdanın en parlak yıldızı,
Şimdi karanlıkta kaybolmuş bir sis gibi.

Kelimeler acıtır, gözlerim yaşla dolar,
Bir zamanlar hep seninle gülen dudaklar,
Şimdi hep sessiz, hep suskun,
Aşkın küllerinde kaybolan eski bir umut.

Bedenim solmuş, ruhum yaralı,
Bir zamanlar ateş, şimdi soğumuş bir kül.
Ama her bir hatıra, her bir dokunuş,
İçimde hala bir kıvılcım, bir sönmeyen tutku.

Bir zamanlar seninle yanan kalbim,
Şimdi her adımda daha da soğur.
Bir köz, bir ateş, bir içsel acı,
Ve ben, seni hatırladıkça yanarım, yine de dururum.

Yaralı bir yürek, seninle büyüyen,
Ama her veda, her ayrılıkla silinen.
Aşkın küllerinden bir umut doğar mı,
Yoksa her yaralı kalp, zamanla ölür mü?

Bilmem... Ama hala seni seviyorum,
Hala bir parça umut var içimde,
Köz olmuş aşkımda, hala bir ışıltı,
Bir zamanlar parlayan, şimdi sararmış yıldız.

Namık Ant Benson

Kut'ül Amare Zaferi

Kut'ül-Amare, kahramanlık destanı,
Bir halkın direniş, bir milletin kanı.
Gökler titredi, yer yerinden oynadı,
Ve toprak, özgürlük için canını verdi.

Çöl rüzgârı, kurşunla kesildi,
Toprakta kırmızı izler, ölüme meydan okudu.
Her adımda bir umut, her nefeste bir zafer,
Yüreklere bir direniş, gözlerde korkusuz bir nefes.

Kuşatıldık, açlıkla savaştık, ama dimdik durduk,
Düşmanlar kuşattı, ama biz hiç pes etmedik.
Kut'un toprağında, vatani savunduk,
Bize "ölüm" dediler, biz "zafer" dedik.

Ve zafer geldi, kanla yazıldı tarihe,
Kut'ül-Amare, şanla dolu her köşe.
Bir milletin ölümsüz direniş,
Düşmanı diz çöktürdü, yaralı ama dimdik.

Zeytin ağaçları, şehit kanıyla sulandı,
Gözler bir başka dünyaya daldı,
Her bir şehit, ölümsüz kahraman oldu,
Ve topraklarında özgürlük, sonsuza kadar buldu.

Zaferin adı, bir çığlık gibi yankılandı,
"Kut" diye anıldı, her köyde, her şehirde.
Ve tüm dünya öğrendi, ne demektir "direniş",
Kut'ül-Amare, özgürlüğün simgesi oldu,

İşte Türk zaferinin en yüce anlamı... "Yaşamak, dirilmek ve kazanmak" oldu.

Namık Ant Benson

Malazgirt Zaferi ve Hakan Alparslan

Türk'ün kudreti, yüce dağlar gibi,
Alparslan, sarsar her köşeyi, her yeri.
Malazgirt'te bir destan yazıldı,
Ve yüce hakanın adı, tarihe kazındı.

Gökler hüzünlüydü, rüzgar soğuktu,
Ama Türk'ün yüreği, bir ateşti, bir ordu.
Bir çağ kapandı, bir çağ açıldı,
Ve Malazgirt'te Türk'ün zaferi kesindi.

Alparslan, sarsılmaz bir yiğit,
Her adımında toprağa işledi kudreti.
"Vatanın toprağını kanla alırsın,"
Ve o, adını tarihe ölümsüz eyleyen Hakan oldu.

Düşman pek çoktu, sayısız asker,
Ama Türk'ün yüreği, zırhından güçlüydü.
Alparslan, bir kılıç gibi kesen öfke,
Her darbesiyle zaferin kapılarını açtı.

Kılıçlar çarpıştı, çığlıklar yükseldi,
Fakat Türk'ün göğsü, hiç sarsılmadı.
Bir kahramanla, bir milletin kaderi,
Malazgirt'te yazıldı, en parlak yıldız gibi.

Zaferin şafağı, doğarken gül açtı,
Her kan damlası, bir vatan sevgisiyle karıştı.
Ve Alparslan, o kutlu lider,
Yüce Türk Milletini tarihe ALTIN harflerle yazdırdı.

Bugün de duyarız o destanı,
Alparslan'ın adını, her Türk yücelterek anar.
Malazgirt'te açan o zafer çiçeği,
Hala kokusuyla, Türk'ün ruhunu sarar.

Ve bu topraklarda özgürlük,
Türk milletinin kanından bir meyve gibi,
Alparslan'ın zaferiyle büyüdü,
Ve sonsuza dek, Türk'ün kalbinde yerini buldu.

Namık Ant Benson

Meyhane Notu

Meyhanede bile sansür, rakı suskun durur
Kadehler dinler sanki, masa tedirgin durur
Sarhoş olan ben miyim, yoksa bu meydan mı
Ayıkken doğru demek memlekette suç olur

Duvara asmışlar sözü, "yasaktır" levhası
Fısıltıdan tutuklu artık hakikatin sesi
Bir yudum cesaret ister doğrulara varmak
Şişede durduğu gibi durmazmış meyhânesi

Kürsülerde saldırgan, mecliste gürültü
Meyhanede akıl var, dışarısı bulanık
Adamlar ayık ayık masal anlatır halka
Biz içince mi oluruz birdenbire suçlu?

Ben kadehe eğildim, memleket doğruldu
Doğruyu söyleyenler yine baştan kovuldu
Ney desen kayda geçer, sus desen içini yer
Bu ülkede sarhoşluk en çok ayıklara zorlu

Namık Ant Benson

Moda İskelesinde Aşk

Akşam iner Moda'ya
Deniz gülümser sessiz
İskelede beklerim
Kalbim sana emanet

Vapur yanaşır ağır
Zaman durur arada
Elin değmese bile
Yakındır bana adın

Martılar şahidimiz
Uçuşur hatıralar
Bir bakış yeter bana
Söylenmeyen sözlerden

Moda'da aşk böyledir
Ne acele ne gürültü
Yan yana susmak bile
Bir ömürlük bir sözdür

Gün biter, gece gelir
Deniz seni anlatır
İskele kalır yerinde
Aşk sende, bende kalır

Namık Ant Benson

Ne Olur Gelme

Ne Olur Gelme

Ne olur gelme,
yüregimi yırtacak sesi
vücudumu sarsıyor zaten.
Bir adım daha atarsan
karanlık büyüyecek
ve ben
kendime sığınacak bir yer
bulamayacağım.

Ne olur gelme,
çünkü beklemekten yoruldum.
Umut dediğin şey
avuçlarımda ufalanan
bir ümit kırığı artık.
Tutmamaya çalışıyorum
ama içim
yanıyor yine de.

Gözlerin gelirse
gece uzayacak,
duvarlar üstüme yıkılacak.
Korku duygum
adımı
senin sesinle söyleyecek.

Ne olur gelme,
çünkü artık güçlü değilim.
Her geliş
bir gidişin provası gibi.
Seni görmek,
kendimden
biraz daha vazgeçmek demek.

Eğer hayatıma mucizeysen
gecikmişsin.
Şayet yaşamıma yaraysan
zaten çok derindesin.

Ne olur gelme...
Bırak bu karanlık
beni yavaş yavaş alsın.
En azından burada
duygularım
tanıdık.

Namık Ant Benson

Ortaköy Sahilde Zaman

Ortaköy'de akşam iner
Deniz susar, içim dinler
Köprü ışık salmış suya
Gönlüm eski günleri anar

Simit bölünür ikiye
Çay dumanı göğe varır
Vapur geçer ağır ağır
İçimden bir türkü kayar

Martı konar taş ucuna
Ne gider ne de kalır
Sevda burada sessizdir
Bakış bakışı tanır

Cami durur kıyı başı
Dua gibi akşam vakti
Bu sahil çok şey görmüştür
Ama yine umut saklar

Gece çöker Ortaköy'e
Işık düşer dalga dalga
Kim gelmiş kimler gitmiş
Deniz bilir, söylemez halka

Namık Ant Benson

Ortaköy Sahili

Ortaköy'de akşam iner
Deniz susar, içim dinler
Köprü ışık salmış suya
Gönlüm eski günleri anar

Simit bölünür ikiye
Çay dumanı göğe varır
Vapur geçer ağır ağır
İçimden bir türkü kayar

Martı konar taş ucuna
Ne gider ne de kalır
Sevda burada sessizdir
Bakış bakışı tanır

Cami durur kıyı başı
Dua gibi akşam vakti
Bu sahil çok şey görmüştür
Ama yine umut saklar

Gece çöker Ortaköy'e
Işık düşer dalga dalga
Kim gelmiş kimler gitmiş
Deniz bilir, söylemez halka

Namık Ant Benson

Osmanlı Sancakları

Göklerde dalgalanır, sancaklar her zaman,
İmparatorluk büyür, destanla adanır.
Zaferle gelir rüzgar, hilalle gelir iz,
Her bir dalga, her sancak, milletin yoludur.

Savaşla büyür ülke, her zaman zafer gelir,
Hakkın kudretiyle, sancaklar yükselir.
Her bir hilalin arkasında bir güç yatar,
Osmanlı'nın kudreti, her zaman sonsuzdur.

Hürriyet, zafer, şanla yücelir sancaklar,
Her bir adımda halk, birleştirir o bayrağı.
Yükselen her sancak, bir ulusun şanıdır,
Her zaman zirveye, her yönle çıkar bu dağ.

Namık Ant Benson

Rakı Masasında - Taşlama

Rakı masasında herkes ermiş,
Bir kadehle Hak yoluna girmiş.
Gündüz kul hakkı yiyen adam
Gece vicdanla barışa girişmiş.

Biri "aşk" der, biri "kader",
Hepsi masada adam kesilir.
Herkes dünyayı kurtarır da
Sabah kendi aynasından kaçılır.

Tövbe dilde, niyet sisli,
Kadeh kalkar, ahlak yatar.
"Sonuncu bu" diyen her ağız
Yalanı meze diye satar.

Sabah olunca herkes veli,
Akşam olunca yine deli.
Biz Neyzen'den öğrendik bunu:
İnsan dediğin iki yüzü beli.

Namık Ant Benson

Rakı Masasında Aşk

Aşkı koyduk masaya biz
Rakı beyaz yüzler kara
Herkes dürüst bu masada
Hesap gelince susara

Sen "seviyorum" dedin
Cebin dolu, sesin tok
Aşk biraz açlık ister
Tok insanda sevda yok

Vicdan meze oldu bize
Tabağı dolu boş söz
Doğruyu içtik gecedен
Sabah oldu, yok kimse

Kadehi kendime diktim
Sana söz düşmedi hiç
Bu masada aşk güzeldi
Dışarıda bozuldu iş

Namık Ant Benson

Rumeli Türküsü

Rüzgâr eser Tuna boyundan,
Bir sızı düşer yüreğime.
Taş köprülerin gölgesinde
Bir sevda kalır gizlice.

Dağlar duman, yollar gurbet,
At nalında eski zaman.
Bir mendile sarılı hasret,
Gözlerimde ince bir kan.

Ah Rumeli, nazlı gelin,
Bağrımda tüten yar sensin.
Bir yanım sevinç, bir yanım hüznün,
Hem sılamsın hem sürgünsün.
Çağır beni eski türkülerle,
Adım kalsın rüzgârında.

Üsküp çarşısında sabah olur,
Bakır sesine karışır duam.
Üsküp sokaklarında bir çocuk
Ninemin anlattığı masaldan.

Tuna Nehri akar ağır ağır,
Sularında gurbetin rengi.
Mostar'da taş bir köprü
Ayırır geceyi ve dengi.

Ah Rumeli, nazlı gelin,
Bağrımda tüten yar sensin.
Bir yanım sevinç, bir yanım hüznün,
Hem sılamsın hem sürgünsün.
Çağır beni eski türkülerle,
Adım kalsın rüzgârında.

Bir avuç toprak cebimde,
Dedemin duası dilimde.
Selanik ufkunda batan güneş
Yanar hâlâ içimde.

Davul sesi uzaktan gelir,
Bir düğün, bir ayrılık vakti.
Rumeli'nin ince yolları
Sevdayı yüreğe nakşetti.

Ah Rumeli, nazlı gelin,
Adınla titrer her hecem.
Gidersen kalbim yarımdır,

Dönersen bayram ederim.
Türkümde yaşa, hatıramda kal,
Rüzgârında savrulayım ben.

Namık Ant Benson

Selimiye Kışlası

Akşam çöker Selimiye'nin avlusuna,
Gölge uzar, sesler yavaşça susar.
Bir nöbetçi kalır gecenin içinde,
Bir de içinden konuşan hatıralar.

Taş duvarlar bilir gidenleri,
Dönmeyenleri, eksik kalanları.
Her adımda bir anı saklıdır,
Her pencerede yarım dualar.

Burada öğrendim susmayı,
Beklemeyi, içime atmayı.
Ana sesi uzakta kalırken
Bayrağı yakın tutmayı.

Sabah içtması serttir ama
Gece daha ağırdır insana.
Çünkü geceler sorar adını,
"Niye buradasın?" diye usulca.

Selimiye,
Sen bir kışla değilsin yalnızca,
Genliğimin sessiz şahidisin.
Giderken arkamda bıraktığım
En ağır hatıra, en derin izsin.

Postallar çıkar bu kapıdan bir gün,
Ama içimde kalır o ilk selam.
Selimiye Kışlası,
Seni anmak demek
Biraz da suskunluk sarmalı demek...

Namık Ant Benson

Selimiye Kışlası Ortamı

Selimiye Kışlası'nda
Gece ağırdır.
Sessizlik emir gibidir,
İtiraz edilmez.

Koridorlar uzar,
Adımlar yankı yapar,
Ama o yankı
İnsana ait değildir artık.
Burada ses bile
Talimatla çıkar.

Bir odadayım.
Duvarlar kalın,
Ama insan
Yine de korunamıyor kendinden.
Çalışma ortamım soğuk,
Yemek düzensiz,
Yalnızlık ise
İzinsiz, sabaha kadar.

Yan odalarda nefes var,
Ama ses yok.
Herkes aynı binada,
Herkes başka bir yerde.
Bu kışlada
Yan yana olmak
Yakın olmak demek değil.

Pencereye yaklaşırım,
Demir aralığından gökyüzüne bakarım.
Yıldızlar serbest,
Ben değilim.
Bir şehir uyur dışarıda,
Ben içimde uyanık.

Saat tik tak eder,
Ama zaman ilerlemez.
Dakikalar içtima gibi dizilir,
Geçmez,
Sadece bekletir.

Dolabın kapağında adım yazılı,
Ama içimde
Adı konmamış bir boşluk var.
Kimliğim cebimde,
Ama ben
Kendime uzak duruyorum.

Selimiye'de insan
Güçlenmeyi öğrenir derler.
Doğrudur.

Ama kimse
İçten sertleşmenin
Ne kadar yaraladığını söylemez.

Burada ağlanmaz.
Burada susulur.
Burada insan
Kendi içine doğru
Asker adımıyla yürür.

Ve ben...
Bu yalnız odada
Şunu öğrendim:
İş nöbeti içeride tutulur.

Selimiye Kışlası,
Sen bana disiplinli çalışmayı öğrettin,
Ama yalnızlığı, yalnız olmayı
Ezberlettin.

Namık Ant Benson

Sen Orada Ben Burada

Sen orada, bir yerlerde,
Bir denizin kenarında, belki de uzak bir sokakta.
Ben burada, bir sensizlikte,
Bir yalnızlık içinde, senin yokluğunda.

Zaman geçer, ben beklerim,
Bir söz, bir bakış, bir adım...
Bir hatıra gelir, sarar ruhumu,
Sen yoksun, uzaklardasın.

Gözlerim hep uzaklarda,
Bir hayali takip eder,
Gözlerim seni arar,
Ama seni bulamaz.

Sen orada, başka bir hayatın içinde,
Bir rüya gibi, bir masal gibi...
Ben buradayım,
Zamanla kaybolmuş hatıraların göğsümde acı.

Bir adım atsam sana doğru,
Belki de kilometrelerce uzaklık var,
Ama kalbim seninle,
Kalbim hep orada, seninle atar.

Hani bir gün, bir zaman sonra,
İzlediğimiz yollar kesişirse,
Söyle bana,
Ne değişir, ne eksilir?

Sen orada, ben burada,
Ama bir şekilde, hep birbirimize yakınız.
Bir uzaklık varsa da,
Yüreğimizde hiç ayrılık yok diyebilirmiyiz?.

Namık Ant Benson

Sensiz Akşamlar

Akşam iner omuzlarıma ağır ağır,
Güneş çekilirken senden kalan sızı büyür.
Penceremde mor bir suskunluk,
Sokak lambaları birer birer içimi yakar.

Çayım soğur, saatler ilerler,
Duvarlara çarpar adının yankısı.
Bir sandalye boş kalır masamda,
Sanki birazdan gelecekmişsin gibi.

Rüzgâr perdeyi aralar usulca,
Belki sesindir diye irkilirim.
Her ayak sesinde kalbim hızlanır,
Ama kapım hep sessizliğe açılır.

Sensiz akşamlar uzun bir yol,
Ucu görünmeyen karanlık bir kıyı.
Ne kadar yürürsem yürüyeyim,
Adımlarım yine sana çıkar.

Gökyüzü yıldızlarını serer önüme,
Dilek tutmam artık, bilirsin.
Çünkü en büyük dileğim sendin,
Ve ben en çok o dilekte kayboldum.

Şimdi gece usulca üstümü örter,
Yastığımda yarım bir rüya.
Sensiz akşamlar öğretir bana,
Sevmenin susarak kavrulmak olduğunu.

Namık Ant Benson

Sensiz Oda

Sensiz odam nefes almaz, karanlık,
Duvarlarda yankı olur sessizlik.
Adın düşer gecelerden kalbime,
Her an biraz daha büyür eksiklik.

Saat durur, zaman küser bana hep,
Bir tek senin gidişindir gerçek.
Yatağımda boşluğun üşür durur,
Üstüme çöker ağır bir yalnızlık.

Pencere ağlar rüzgâr değdikçe,
Perde bile titrer sensiz gecede.
Bir ses beklerim kapı eşiğinde,
Gelmez bilirim, yine de beklerim.

Sensiz odam bir mezar sessizliğinde,
Anılar diz çökmüş her köşesinde.
Dönsen bile artık aynı olmaz,
Çünkü sen gidince ben de gitmişim.

Namık Ant Benson

Sevdiğimi Sevmek

İçimde büyür ağır bir sessizlik
Gece iner, düşünceler derinleşir
Kalbimde durur sevda sakın sakın
Bir bakışın yol gösterir her zaman

Zaman geçer, sözler azalır yavaş
Suskunluk bazen en doğru dildir
Gürültü sevdayı çoğu kez yorar
Sükûnet kalbe daha çok yakışır

Ne taşkınlık var ne boş bir hevesim
Her duygu yerli yerinde durur
Sevgi dediğin ölçü ister biraz
Haddini bilince kıymet bulur

Birlikte yürür yolumuz sessiz
Ne acele var ne geri dönüş
Sabırla kurulur sağlam bağlar
Emekle büyür, kolay çözülmez

Sözüm kısa, niyetim tertemizdir
Eğrilik yoktur içimde sana
Sevmek böyle olur; doğru ve sağlam
Az ama gerçek, net ve insanca

Namık Ant Benson

Sevgiliye Sitem

Seni sevdim, eksik kaldın
Sözün vardı, tutamadın
Yanımdayken bile gittin
Arkana bile bakmadın

Doğruyu hep sonra dedin
Yalan sana daha kolay
Ben bedeli öderken sen
Kaçtın ilk çıkan fırsatla

Sevgi cesaret isterdi
Sen korkuyu seçtin yine
Beni değil, kendini
Kurtardın her gidişinde

Şimdi adım dilindeymiş
Geç bunları, inanmadım
Ben kırıldım, sen rahatla
Bu hesabı kapatmadım

Namık Ant Benson

Seviyorum

Biliyor musun,
sen hayatıma girdiğinden beri
dünya aynı dünya değil.

Kalbim seni tanıdı
ve sanki uzun zamandır
seni bekliyormuş gibi huzur buldu.

Eğer bir gün
her şeyimi kaybetsem bile
bir tek sen yanımda olsan
yine de kendimi
dünyanın en zengin insanı sayarım.

Çünkü benim en güzel gerçeğim
senin cemalinle gelişmiş varlığın.

Namık Ant Benson

Sohbahar Yapağı

Bir hazan yapağı düştü dalımdan,
Mevsim sensizliğe döndü anından.
Rüzgâr savururken eski günleri,
Kalbim ayrılığı bildi adından.

Sarardı umutlar, soldu sevinçler,
Gözümde bekleyiş, içimde kışlar.
Bir sen kaldın geçmişin aynasında,
Hazan yapağıyım, tutunmam zorlar.

Ne bahar gelir artık bu gönlüme,
Ne yaz ısıtır üşüyen kalbimi.
Bir düş gibi geçtin ömrüm içinden,
Geriye bıraktın sessizliğimi.

Daldan düşen yaprak misali ben,
Toprakta beklerim son nefesimi.
Bir hazan akşamı anlarsın belki,
Ne çok sevdiğimi, ne çok yittigimi.

Namık Ant Benson

Sultanahmet Meydanı

Eski bir fotoğraf gibidir,
Renkleri solmuş,
Ama bakışı derin.

Taş basamaklarda
Bir ayak sesi kalmıştır,
Kimin olduğunu kimse bilmez.
Belki bir asker,
Belki bir seyyah,
Belki de bizden çok önce geçen biri.

Avluda rüzgâr dolaşır,
Eski bir mendil gibi.
Bir ezan yükselir,
Çocukluğumdan kalma
Bir akşamüstü sesi.

Ayasofya susar,
Ama susuşu anlatır.
Duvarlarında asılıdır
Yarım kalmış dualar,
Unutulmuş adımlar,
Beklemiş bakışlar.

Güvercinler havalanır,
Zaman irkilmez.
Burada saatler
Kimseyi acele ettirmez.
Geçmiş, bugüne komşudur.

Bir banka otururum,
Taş soğuk, hatıralar sıcak.
Ne gençliğim gelir tam,
Ne bugünüm gider.
İnsan burada
İki zamana birden oturur.

Akşam iner,
Minarelerin gölgesi uzar.
Sultanahmet'te gece
Bir veda değildir,
Sadece ışıkların
Yavaşça kısılmasıdır.

Ve anlarım:
Zaman burada
Geçmek için değil,
Hatırlatmak için vardır.

Namık Ant Benson

Süleymaniye

Süleymaniye'de zaman
Eski bir saat gibi tıkırdar,
Ne ileri gider aceleyle,
Ne geri döner.

Taş basamaklarda
Bir ayak sesi kalmıştır,
Kimin olduğunu bilmeyiz.
Belki bir talebe,
Belki bir derviş,
Belki de
Bizden önce yaşayan biri.

Avluda rüzgâr eser,
Eskimiş bir mendil gibi.
Ezan yükselir,
Çocukluğumdan kalan
Bir akşamüstü sesi.

Kubbenin altında
Sözler küçülür,
Hatıralar büyür.
İnsan burada
Kendi kalbini bile
Fısıltıyla taşır.

Haliç uzanır aşağıda,
Bir eski fotoğraf gibi.
Siyah beyaz bir İstanbul
Yavaşça göz kırpar.

Gün iner,
Gölge minareye yaslanır.
Zaman yorulmuştur artık,
Bir banka oturur.

Süleymaniye'de akşam
Veda değildir.
Sadece geçmişin
Işığının kısılmasıdır.

Ve anlarım:
Zaman burada
Osmanlı'yı unutturmak için değil,
Hatırlatmak için vardır.

Namık Ant Benson

Şehit Albay Oğuzhan Küçükdemirkol'a Ağıt

Bu yerler dar gelir şimdi yiğit adımlarına
Sükût çöktü vatanın en gürlü yarınlara

Bir sancak düştü sanki göğün alını üstünden
Hilâl ağlar gizlice dağların omuzlarına

Emir verdin fırtınaya, korku bilmez bir sesle
Şimdi emir sendedir Hakk'ın çağrılarına

Zırhın çelikti amma kalbin nurdan bir ocak
Adın kazındı çoktan milletin dualarına

Bir ömür nöbet tuttun gecenin en ucunda
Güneş doğsun diyerek yurdun sabahlarına

Toprak ana sarıldı sana sessizce bugün
Şehâdet yakıştı senin gibi aslanlara

Oğuzhan derler idi, adın başlı başına
Bir destan eklendi Türk'ün eski sevdalarına

Rütbe kaldı omuzda, ruhun yükseldi arşa
Asıl terfi verildi ebedî makamlara

Ey albay, ey vakarın kılıç keskinliğinde
Adın mühür vurmuştur ordunun alınına

Biz kaldık ardından, bir eksik safla şimdi
Ama sen durursun hâlâ vatanın sınırlarında

Namık Ant Benson

Şi'r-i Hitab-ı Duru Őevval Sultan

Dûr u pâk isminle nûr oldu gönûl mûlkûm benim,
Őevval'ın rahmeti indi, açtı gülzâr-ı tenim.

Bir bakış bin mânâdır, sükûtun bahr-i derin,
Söz susar, akıl durur, nutka gelir kalb-i emîn.

Sultanım, hüsnün senin fermân okur rûzigâra,
Emrine râm olur ay, secde eyler mâh u Şem'in.

Necevât bulur adınla yanan her mahzûn yürek,
Lütfun ile cân bulur en yorgun ah u enin.

Őevval'ın saf rûzgârı sinmiş endâmına senin,
Dûr u berrak bir dua gibisin semâdan inin.

Kul olan övünmez, lakin bahtiyar eyler kader,
Bir nazar yeter bana, ey devrimin nâzenin.

Adın anıldıkça kalır bu Şi'r dillerde nişân,
Duru Őevval Sultanım, mûlk-i gönlün sâhibi senin.

Namık Ant Benson

Tabiat Öğretisi

Dağlar uzanır göğe, başı dumanlı,
Rüzgâr anlatır taşlara zamanı.
Ovalar serilir yeşil bir dua,
Toprakta saklıdır hayatın sırrı.

Akarsular iner dağdan ovaya,
Gümüş bir sesle çağırır denizi.
Her damla taşır uzak bir hikâye,
Kavuşur sonunda mavi sessizliğe.

Deniz uyur geceleri ay altında,
Dalgalar fısıldar kıyıya sabrı.
Ufuk çizgisinde gök birleşir suyla,
Kalp durur, zaman olur anı.

Okyanus çağırır uzak rüyalarla,
Derinliklerinde sır saklı durur.
Bir nefes alır dünya bu sulara,
İnsan susar, doğa konuşur.

Dağdan ovaya, sudan sonsuza
Bir döngüdür bu, eksilmez, tükenmez.
Doğa öğretir sessizce insana:
Yaşamak, uyumdur; hükmetmek niye?

Namık Ant Benson

Tuna Boyundan Gelen Türkler

Tuna boyundan esti yiğit rüzgar,
Taştı bozkırdan dağdan her cesur yiğit var.
At üstünde geldiler kudret ve parlak,
Her adım tarihe kazındı izler sak.

Kılıçla, imanla savundular vatani,
Her yürek attı sarsılmaz bir destanı.
Bozkırın sesiyle yankılandı her köşe,
Tunaboyu çocukları, milletin gözüne hoş gölge.

Nehrin coşkusuyla birleşti kararlılık,
Her bakışta parladı azim ve sadakat.
Ata mirası, kutlu ve sağlam,
Bugün bize örnek, yiğitlik her adımda sağlam.

Geldiler, kurdular vatan toprağını,
Savundular hürriyeti can ve kılıçla.
Tuna boyundan gelen Türkler unutulmaz,
Her nesil onlarla gururla büyür, taşır, yaşar.

Namık Ant Benson

Türk Gençliği

Yürü gençlik, göğsünü ger,
Bayrağın altında umutla koş!
Her adımda tarih, her adımda iz,
Gelecek bizim, ışık bizde giz!

Gözler ufukta, yürek cesur,
Engel tanımıyoruz, durmak yok, ileri!
Atalar mirası omuzlarımızda,
Her nefeste özgürlük, her adımda bayrak!

Sokaklar yankılar, adımız coşar,
Ruhumuz ateş, yürekler taşar!
Ses ver dünyaya, haydi haykır gürle,
Türk gençliği ileri, durma, geri dönme!

Hayaller büyük, gözler yıldızda,
İnanç sağlam, güç elimizde!
Karanlık dağları deleriz cesurca,
Her adımımızda tarih, her adımda ışık!

Birlik, cesaret, özgürlük elimizde,
Gelecek bizim, gençlik kalbimizde!
Yürü, koş, haykır, durma asla,
Türk gençliği hep ileri, daima ayağa!

Namık Ant Benson

Türk Subayına

Sadr-ı vatandır mekânı, sîne-i millet penâh
Hükm-i kaderle yürür, emrine râm-ı sipâh

Göğsünde mihr-i hilâl, alnında mîsâk-ı kan
Bir nazarı sedd-i belâ, bir adımı feth-güşâh

Sükûtunda nice ferman, bakışında celâdet
Nutm etse dağlar erir, suskunluğu bî-şibâh

Siper olur cism ü cânın hâk-i pâk-i yurda
Canı fedâ kılar ol, düşmesin diye livâh

Ne şöhret ister ne medh-i nâs, ne alkış ne sedâ
Maksûdu rızâ-yı Hak, gayesi hıfz-ı felâh

Emr-i "öl"e tebessüm, emr-i "dur"a intizâr
Zîrâ itaati onun ayn-ı ibâdetdir âh

Harb onun için meslek değil, bir imtihan-ı İlâh
Her safhası sabr ile, her neticesi felâh

Türk subayıdır o kim, ser verir sır vermez
Ser-hadd-i vatanda durur, olur cümleye silâh

Yâ Rab, bu asker-i sâdık kuluna nusret ihsân
Zîrâ onun nefesi vatana setr-i cenâh

Namık Ant Benson

Türk'tür Adı

Aşılmazı aşan,
Yapılmaz deneni yapan,
Düşmanı ne olursa olsun
Kayıtsız şartsız ezip geçendir!

Dağlar önünde duramaz,
Denizler onu yutamaz,
Rüzgâr ne kadar sert eserse essin,
Yüreğiyle yolunu çizer, ışığıyla karanlığı deler.

Tarih onunla nefes alır,
Atalarının mirası omuzlarındadır,
Her adımda destan, her bakışta irade,
Ve her nefeste özgürlük ateşi yanar.

Savaş ne kadar acımasızsa,
Düşman ne kadar güçlüyse
Birlik olduktan sonra üç Türk yan yana,
Tüm engelleri yıkar, tüm tehditleri boşa çıkarır.

Türk yalnız bir isim değil,
Bir ruhtur, bir iradedir,
Zaman ve mekân tanımaz;
Aşılmazı aşar, yapılmazı yapar,
Düşmanını mutlaka berbat edendir!

Namık Ant Benson

Ümitsiz Aşk

Yazıldı alınma aşkın, silinmez ey kader
Ne çâre, hükmüne boyun eğmiş her beşer

Sevdim; günâhı bende, cevâbı yok o yârın
Bu suskunluk bile bir tokattır âşıkâ meğer

Vasl bir yalan imiş, hicrân hakîkat oldu
Gül sandığım her ümit diken çıktı her sefer

Ne dua fayda verdi ne sabır tuttu yer
Aşk, insana verilmiş en ağır imtihân meğer

Ben istemedim bu hâli, yazıldı levh-i kazâ
Kul neylesin, çizgiyi çeken kalem-i kader

Geceler şahidimdir, melekler ağlar hâlîme
Bu sevdâ mezarım oldu, yaşarken öldüm der

Bil ki bu kalp vazgeçmez, cehennem olsa yol
Âşık için kurtuluş yok; yanmakmış son sefer

Namık Ant Benson

Ümitsiz Sevda

Gönlümün virânesin ma`mûr eden yâr imiş
Bahtıma doğan güneş, geceyi boğan nâr imiş

Bir nigâhın kıldı bîhûş aklımı, sabrım kırık
Akl u fikrim târumâr, bu hâl bana âr imiş

Zülfünün her tânesi bir bend-i zincîr-i belâ
Âşıkın boynundaki en hoş süs o dâr imiş

Söyle Sevda, ayrılık mı derdime dermân olur
Bilirim, bu derde çâre yine ol dîdâr imiş

Çan verirdim bir tebessüm uğruna ey bî-vefâ
Âşıkın sermâyesi hep ah u âzâr imiş

Namık Ant Benson

Üsküdar Gazeli

Seher vaktinde gülşen oldu Üsküdâr ey yâr,
Boğazdan nur içer her dem bu dârü'l-iktidâr.

Salâlar iner gökten, minâreler duâ olur,
Zamân diz çöker eşiğinde, susar rûzigâr.

Bir servi gibi durur kıyıda sâkin ve vakur,
Nice sır saklar taşında bu kadîm diyâr.

Mihrimâh'tan düşen ışık vurur gönül aynama,
Aşkınla yanar içim, olur kalbim âşikâr.

Kayıklar geçer su üstünde rüyâdan ince,
Her kürek darbesi bir âh, bir hatıra, bir nigâr.

Bu yaka hasretlidir öte yakanın sesine,
Kavuşmak niyâzıdır dalga dalga intizâr.

Ey şâir, Üsküdâr'da öğrendin susmayı sen,
Çok söz fânîdir, az sözde gizlidir itibar.

Namık Ant Benson

Üvey Ağabeylerime

Vay ağabeylerim vay...
Dağ mı yıkıldı başıma,
Yoksa gök mü çöktü üstüme?
Bir kara haber geldi kapıma,
Ocak söndü, duman kesildi.

Üvey dediler size,
Kim dedi onu, gelsin görsün!
Acı üvey mi vurur insanın bağına?
Yürek bilir ağabeyleri,
Kan değil, kader bağlar adamı adama.

Biriniz gitti,
Ardından öteki...
Üç ateş düştü bağıma,
Üç mezar kazıldı içime.
Toprak doymadı mı size,
Niye bu kadar erken aldı?

Ocak şimdi sessiz,
Duvarlar konuşmaz oldu.
Kapı gıcırda,
Ben irkilirim.
"Gelen var" diye bakarım,
Yok...
Yok ağabeyler...

Kim soracak halimi şimdi,
Kim "dik dur" diyecek?
Ben kime yaslanacağım,
Bu dünya kiminle dönecek?

Birinizin sesi kaldı rüzgârda,
Birinizin adı yağmurda,
Bir diğerinizin hüznü toprakta.
Her geçen bulut
Sizi hatırlatır bana,
Her karanlık gece
Bir daha götürür.

Vay benim ağabeylerim...
Size doyamadım,
Sözünüz yarım kaldı.
Bir çay içimi kadar
Ömrünüz mü vardı bu dünyada?

Mezar taşınız soğuk şimdi,
Ama içim yanıyor hâlâ.
Toprak üstünüze serin,
Ama bana ateş oldu.

Anam ağladı,

Ben sustum.
Ama bilin ki ağabeyler,
Erkek ağlamaz dedikleri
Yalanmış.
İnsan içinden ağlarmış,
Geceler boyu...

Üvey değil katerdendiniz,
Hiç olmadınız.
Hayatın bana bıraktığı
Karışık durum,
Erken giden ağabeylerdiniz.

Vay ağabeylerim vay...
Adınızı her andığımda
Bir ağıt düşer dilimden.
Bu ömür geçer belki,
Ama sizin gidişiniz
Geçmez...
Geçmez ağabeyler...

Ruhunuz şad olsun.

Bu ağıt
Size borcumdur.

Namık Ant Benson

Validem Asuman Saide Denker'e

Göçtü bu gülzâr-ı fânîden bir asûmân yüzlü cân
Adı kaldı dillerde, rûhu erdi lâ-mekân

Asuman Saide idi, ismi gibi pâk-nijâd
Yerde yürürken melek, gökte anıldı bir nişân

Bir tebessümle dağılırdı gam-ı devrânî bulut
Sözleri şefkat idi, sînesi ummân-ı emân

Şimdi sessiz kaldı meclis, sustu bülbül-i vefâ
Gözyaşı yazdı bu şi'ri, kalem oldu tercümân

Fânî dünya neylesin, her gelen göçmekte bir gün
Bâkî kalan hoş sadâdır, bir de hayr ile du'ân

Ey giden! Ardında bir nûr, bir güzel hâtıra var
İsmine her Fâtiha bir kandil olur her zamân

Rahmetinle yâ İlâhî eyle kabrin pür-ziyâ
Asuman Saide'ye cennet ola son mekân

Namık Ant Benson

Vatan

Bir bayrak dalgalanır göğsümde,
Rüzgâr değil, dualar taşır onu.
Bir toprak uzanır ayaklarımın altına,
Sadece yer değil, yüzyılların yurdu.

Anamın sesi karışır duaya,
Babamın alın teri savaş meydanında.
Bir çocuğun gülüşü saklıdır
Bu göğün en mavi tarafında.

Şehit düşen bir adın yankısı
Dağlardan ovaya iner usulca.
Toprak susar ama unutmaz,
Her adımını bilir, her izi tanır.

Vatan...
Bazen bir mektuptur cephede yazılan,
Bazen gözyaşındır sessiz akıtılan.
Ama en çok,
Uğruna korkmadan "ben varım" denilen
Bir sevdanın adıdır.

Düşsek de kalkarız,
Yorulsak da tutarız birbirimizin elini.
Çünkü vatan,
Aynı göğe bakıp
Aynı kalpte buluşabilmektir.

Namık Ant Benson

Ya Allah ya Muhammed

Ya Allah, kalbimde ışığınla parlarım,
Ey Rabbim, rahmetinle ruhumu sararım.
Ya Muhammed, senin yolunla her daim yürürüm,
İlahi aşkınla her karanlık gün aydınlanır içim.

Gözlerim ufukta, ellerim semaya açılır,
Her nefeste adınla dolar, kalbim sana bağlanır.
Ey Peygamber sevgisi, dostum, kılavuzum,
Senin izinde erir bütün korkularım, bütün yalnızlıklarım.

Rüzgarın sesi fısıldar adını bana,
Deniz dalgaları taşır seni kulağıma.
Gökler senin adınla yankılanır,
Yıldızlar senin yolunu gösterir her gece bana.

Ey rahmetin kaynağı, merhametin denizi,
Her adımında senin sevginle yıkanır kalbim.
Dua ettikçe artar sevgim sana,
Her gözyaşımında, her tebessümümde adın yankılanır.

Ya Allah, Ya Muhammed, varlığım sana dönük,
Sensiz geçen anlarımda ruhum eksik, yorgun.
Ey İlahi Aşk, seninle dolar gönlüm,
Seninle tamamlanır her boşluk, her kırık, her hüzn.

Ey rahmetinle sar beni, Ya Allah,
Ey örnek yaşamınla yol göster, Ya Muhammed.
Kalbim senin nurunda erirken,
Her nefesim sana adanır, her anım sana yürür.

Namık Ant Benson

Yalnızlığım

Yalnızlığım sert benim,
Omuz vermez kimseye.
Alışkın değilim teselliye,
Pervasızlık içinde.

Kalabalıklar yordu beni,
Herkes vardı, insan yoktu.
Şustum diye uyumlu sandılar,
İçimde isyan ayakta durdu.

Bir kapı çalmam artık,
Açılmayan çok oldu.
Ben kendime yaslandım,
En sağlam duvar o oldu.

Yalnızlığım sert benim,
Ama eğilmez, satılmaz.
Canımı dişimle tuttum,
Bu çağ yumuşağı sevmez.

Namık Ant Benson

Yarım Kalan Biz

Gidişin bir yaz akşamı
Yaprak gibi düştü üstüme
Bir "hoşça kal" bıraktın sadece
Yandım kendi cümleme

Telefonlar sustu gecelerde
Sesini aradım şarkılarda
Bir şehrin ortasında kayboldum
Adın kaldı hatıramda

Ben seni unutamadım
Ne kadar denesem olmadı
Kalbim senden vazgeçmedi
Aklım "bitti" dese de inanmadı

Yarım kalan bizdik aslında
Zaman vurdu tam ortasından
Ben seni ömür sandım
Sen çıktın bir anlık rüzgâr
Gözlerim hâlâ seni arar
Bu kalp senden vazgeçmiyor yar

Aynalar bile yabancı şimdi
Yüzümde eksik bir ifade
Sen giderken benden
Gençliğim kaldı o vedada

Bir mesaj atsaydın dönerdim
Bir "gel" deseydin gelirdim
Gururumu ayaklar altına
Serip yine seni seçerdim

Yarım kalan bizdik aslında
Sevdam düştü tuzaklarına
Ben seni kader bildim
Sen beni yarım bıraktın
Gözlerim hâlâ seni arar
Bu kalp senden vazgeçmiyor yar

Belki bir gün...
Fal tuttuğumuz şarkıda buluşuruz yine.

Namık Ant Benson

Yaşanmamışlık

Biz bir adı olmayan hikâye,
Başlamadan bitmiş bir cümleyiz.
Ne sen bana tam geldin bir gün,
Ne ben sana doğru bir yeriz.

Söz söyledik, anlam tutmadı,
Bakışlar hep yolda kaldı yarım.
Aynı yerde durduk sanırken,
Meğer bambaşka yöne bakarım.

Ne kavga ettik, ne barıştık biz,
Arada kaldı bütün hâller.
Sevda dedik, içi boş çıktı,
Sustu diller, yoruldu eller.

Yan yana çok, birlikte hiçtik,
Zaman bile bizi tanımadı.
Bir iz kalsın istedik belki,
Ama günler adımızı almadı.

Şimdi geriye ne kaldı dersen,
Bir eksiklik, bir tuhaf sızı.
Yaşanmamışlık çıktı adımıza,
En anlamsız aşkın en ağırı.

Namık Ant Benson

Yemen DireniŒi

Yemen toprakları, kanla sararmıŒ,
Her adımda bir öykü, her bakıŒta acı.
Bir halk direniyor, ölüme karŒı,
Toprağında her Œehit, bir sonsuz hüznün taŒı.

Geceleri hıçkırır, sabahları yıkım,
Her nefeste bir vedâ, her an bir kırılma.
Yemen, senin bağrında feryatlar yükselir,
Ve gözlerde umut yerine gözyaŒı birikir.

Birer birer kaybolur, direniŒin izleri,
Kanla çizilmiŒ kader, silinmez, silinemez.
Kadınlar ve çocuklar, gözlerinde korku,
Düşman toprağını iŒgal eder, içi boş yuvaları.

GözyaŒı akar nehir gibi, sokaklarda,
Ve her köŒe, bir ağıt, bir yara açar.
Yemen'in toprakları, bir zamanlar güldü,
Œimdi hüznle sarılmıŒ, yıkık, terkedilmiŒ.

ÇekiliŒ zamanıdır, ama kalpten gitmek,
Bir ulusun göğsünde kırık bir nefes.
Her zafer, bir kayıptır, her sevinç bir yıkım,
Ve her veda, bir yaraya daha tuz basar.

Ancak bir halk direnir, hiçbir zaman pes etmez,
Bir yürek büyür her karanlıkta, her gözyaŒında.
Yemen'in toprağı, bir Œehit kanıyla dolar,
Ve tarih yazılır, gözyaŒlarıyla, yankılarla.

Balkanlarda, Yemen'de, her köŒede bir direniŒ,
Kaderin pençesinde, halklar birer birer yok olur.
Ama unutulmaz, her gözdeki yaŒ, her adımda bir yürek,
Ve bir halkın direniŒi, sonsuza kadar sürecek.

Namık Ant Benson

Yıkılan Osmanlı

Osmanlı düştü, tarih yazıldı,
Bir imparatorluk, yıkıldı, savruldu.
Sarayı, sükünu, en son nefesi,
Her taşında kaybolan bir ömrün sesi.

Efsane nehirler, köprüler vardı,
Fakat zaman, elinden çekti hepsini.
Büyüdü hayaller, ama aktı karasından,
İhanetle yoğrulmuş, içten içe yandı.

Savaşlar geldi, ardı arkasına,
Sonra zulmün rüzgârı, yavaşça esti.
Bir devir bitti, ama niye?
Ve neden çözüldü bu büyük çınar, kökleriyle?

İhanetler, iç kargaşalar,
Düşmanlar hep içerden büyüdü.
Devlet zayıf düştü, vezirler aç kurt, yalanla,
Halk fakir, saraylardaysa sefaya dalındı.

Bir padişah, gözlerinde yalnızlık,
Yıkılmakta olan tahtına bakar.
Bütün dünyayı yönetmiş elleri,
Şimdi sadece hüsrarla ağlar.

Osmanlı düştü, ama neyleyim?
Savaşla mı, yoksa iç kokuşmuşlukla mı?
Bir yanda, halkın gözyaşı, bir yanda
Devletin çürüyen temelleri, sırtından vurur.

Ve bir sabah uyandık, başka bir dünyanın eşiğinde,
Osmanlı kaybolmuş, yeni bir tarih doğmuştu.
Ama geride kalan, boşluk, yıkım,
Ve "neden?" sorusunun cevapsız yankısıydı.

Osmanlı düştü, ama sonucu belliydi,
Aç gözlülük, cehalet, her zaman kaybeden oldu.
Ve zaman, unuttur mu bir imparatorluğu?
Hayır, amma herkes, bir fırtına olduğunu hatırlar.

Namık Ant Benson

Yıldız Falı

Falımda yol var,
iki kişilik.
Bir evin ışığı yanıyor ileride,
perdeler yarı açık.
Adını söylemiyorum,
ama biliyorum
sen olduğunu.

Eğer kader bir oyun ise
ben bu kez
bilerek oynuyorum.
Çünkü bazı yıldızlar
sadece bakmak için değil,
yanına varmak için.

Ve eğer yarın
bir ihtimalse,
ben seni
istiyorum.

Namık Ant Benson

Yorgun Yüreğim

Yorulduğum anlatmaktan kendimi,
Duymayan kulaklara sözü.
Sevda diye tutundum hayata,
Hayat bıraktı en yorgun yüzümü.

Çok şey istedim sanıldı benden,
Öysa azdı dileğim aslında.
Bir "anladım" yeterdi bana,
Onu da bulamadım zamanda.

Yan yana geldik ama olmadı,
Kalpler aynı yere bakmadı.
Konuştu dudaklar bir süre,
İçimiz birbirini duymadı.

Ama sabah yine doğar bir gün,
Yorgun kalp yeniden yol bulur.
Kırılan yerden ışık sızar,
İnsan düşse de ayağa durur.

Namık Ant Benson

Yorgunluğum

yorgunluğum...
bir yenilgi değil

uzun bir yolun
ayağımın altına bıraktığı
kısa bir mola.

evet
omuzlarım ağır
ama yönüm hâlâ ileri.

çünkü ben
daha zor günleri
sessizce geçtim
ve hâlâ buradayım.

kalbim kırık olabilir
ama tam da o yerlerden
ışık giriyor içeri.

karanlık
beni tutamadı
yorulmak
vazgeçmek değildir!

yorgunluğum
beni durdurmadı
beni büyüttü.

yarın...
henüz söylenmemiş
en güçlü cümlem
ve ben
onu söyleyecek kadar
hazırım.

Namık Ant Benson

Zamanda İstanbul

Bir zamanlar İstanbul vardı
Sokakları yavaş, akşamları uzun
Kapılar açıktı, sözler samimi
Gölgesi bile kalabalıktı mahallenin.

Tahta evler anlatırdı hikâyeyi
Cumbalarda asılı kalırdı zaman
Bir radyo sesi sızardı pencereden
Bir şarkıyla dururdu akşam ezanı.

Vapurlar daha ağır geçerdı Boğaz'dan
İnsanlar acele etmezdi hayata
Bir çay yeterdi dostluğa
Bir selam açardı kapıları.

Yağmur yağınca eski taşlara
Ayakkabılar değil hatıralar ıslanırdı
Kaldırımlar bilirdi kim geldi, kim gitti
Kim bekledi, kim dönmedi.

Şimdi İstanbul duruyor yerinde
Ama biraz eksik, biraz yorgun
Çünkü giden sadece insanlar değil
Zamanın kendisi oldu bu şehirden.

Namık Ant Benson